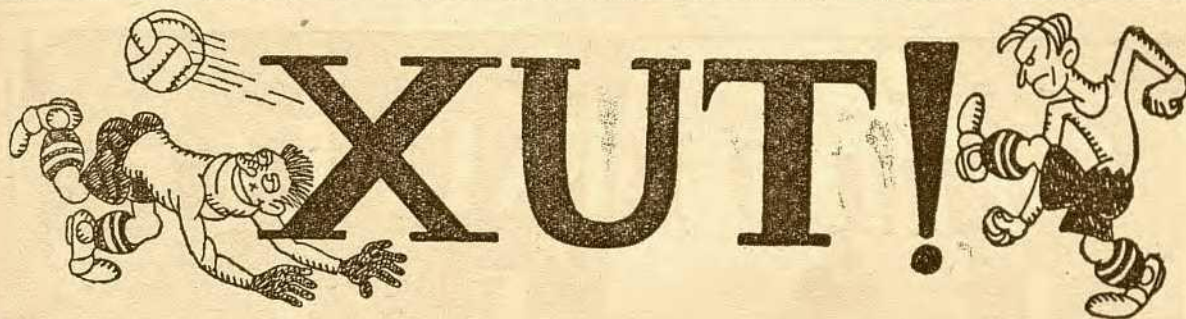

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY VII — NUM. 286
BARCELONA, 24 D'ABRIL DE 1928

APARTAT DE CORREUS 983
TELÈFON 3565 A

EN MIG DEL TEMPORAL

Arocha.—Y tu que fas parat? Que novois sucар?

Sastre.—No, avui et toca a tu, jo javaig revelar-me diumenge passat.

La fosca que tot ho embolcalla,
calla.
Les finestres romanen silencioses,
closes.
La lluna fixa, en mig de l'estelada,
bada.
Els vigilants que amb l'abrigall es
clapen. [tapen,

Y un hombre en el silencio del
[nocturno,
con paso firme y el semblante fiero,
el gesto agraz y el ceño taciturno,
avanza, no olvidando que es aus-
[tero.

Un hongo reluciente en su cabeza
refulge con las gotas del rocío;
luce en su pecho dibujado un «13»
perteneciente al casco de un navío.
Atada en el extremo de un bra-
[mante
arrastra un recipiente de hojalata,
el gesto de fanático importante
como a tal al instante lo delata.
—Mascotas de mi vida!—exclama
[erguido,
mirando el «trece» con mirada vaga
y acariciando el hongo humedecido.
—Ahuyentadoras de la «guigne»
[aciaga!—
Y al son del recipiente de hojalata,

que hace maullar los gatos asusta-
[dos,
avanza hasta una casa baja y chata
y da catorce golpes medidos. !

El pobre Llorens
quan veu les mascotes,
a casa en Llorens
ballen de contents.
Perquè les mascotes
són del gran Sunyol
i si hi va a aquella hora
deu portar consol.

Amb el gest característic
i el posat de l'Hindenburg,
el senyor Sunyol s'expressa,
commovent al més eixut:
—Cal que tots siguem blau-grana
i ens sacrifiquem pel club;
cor, cervell, sagí i entranyes
hem d'incloure en el rebut.

Què és la vida, comparada
amb el goig d'ésser qui som,
els colors del «Barcelona»
són l'orgull de tot el món.—
En Llorens plora de pena
i son pare té sanglot;
els demés de la família
ploren tots dintre d'un pot.
En Sunyol, de la butxaca
ja n'extreu un document;
en Llorens somriu en veure'l
i l'arrabassa amatent.
I en mig del penós silenci
que a la lectura segueix,
se sent una veu que crida:
—Bé, vaja, no en parlem més!

La fosca que tot ho embolcalla,
calla.
Les finestres romanen silencioses,
closes.
La lluna fixa, en mig de l'estelada,
bada.
Els vigilants, que amb l'abrigall es
clapen. [tapen,
En Llorens, amb els seus a dintre
riu. [el niu,
I en Sunyol dissimula en la fosca
l'emoció.

DOVA

**Si sou encor-
bal... epiteu-bo**

Usa el vostre TIRANT
ADREÇADOR "APOLO"
i conserveu la jo-
venivola esportiva de
vostre figura, resis-
tant amb rapidesa al
desenrotllament del
vostre pit. — Demaneu
detalls a

CASA SABATÉ
ESPECIALITATS
ORTOPEDÍQUES
FERNANDO, 24

Especialitat en suspens oris
elásticos per a futbolistes

**La superioritat
evident del petit**

**és el secret del
seu èxit**

Sombreros - Gorres - Boines
Sempre el més nou a preus limitats
LA SOMBRERERIA DE TOTS
4, Ronda Universitat, 4, tenda

El perdó d'en Llorens

DRAMA INTIM A L'ESCALA. — PARE, JO VULL JUGAR! — IMPLORANT CLEMENCIA.
— PERDONEN, PERO CONDICIONEN. — A L'INFANTIL DE PET. — PER FI, AL PRIMER!

—El xicot està desconegut i em temo que li passi quelcom. No menja, no dorm i es passa tot el dia en un plor inestroncable. Quan veu una pilota, es posa tan nerviós i fora de si, que sembla un dels nostres quan perd. Amb dir-li que no podem tirar-ne a l'olla, ja està dit tot...

Aquestes i altres raons són les que exposava el pare atribulat al vel, el qual, un dia, sentint-se filòsof, va atrevir-se a insinuar:

—El que ha de fer el seu fill, si és que vol trobar remei al seu mal, és anar a can «Barça» i oferir-se incondicionalment. Rebaixar-se, en una paraula. Jo crec que això els desarmarà...

Però el vel no va seguir. Un cant el va interrompre; un cant llastimer, una mena de gori-gori, més funerari que un cementiri.

Com que sóc nano
com un bolet,
per 'xo tots diuen:
«Quin porteret!»

Si fos ganassa
i estigués gras,
tots me dirien:
«Quin porteràs!!!»

El pare d'en Llorens, en sentir el cant, es va tornar groc i sols tingué esma per dir:

—Sent? Pobre fill meu! Vaig a aconsolar-lo abans no li agafi el patatús de cada dia!

I desanaregué escales amunt, talment com si portés un ascensor en el lloc que acostumem a portar-hi els pedaços...

Diuen que en Llorens—en Llorenset abans de caure en desgràcia—és un xicot de molta serenitat a la porteria, però segurament els que tal cosa afirmen no es refereixen a la porteria de can Sunyol, car, en posar-hi els peus el porter en miniatura, va notar com les cames li feien figa, mentre semblava que arreu havia de sortir-li en Platko fent-li ganyotes.

El curt de talla va pujar les escales esporuguit pel pas que donava i un bon tros cohibit per l'etiqueta i l'aparato que s'obser-

va a la casa del potentat «barcelonista».

Els uixiers i els criats, abunden més en aquella casa que els empleats a l'estatge del «Barça», i arreu la pregunta inquisitorial i formulària: «On va, vostè?», acabava d'atabalar-lo.

El pobre Llorens, quan va arribar davant d'en Sunyol, ja no sabia el que era serenitat i ja començava a perdre el món de vista. Per comble, l'home de l'hongo el rebia amb una cara que, malgrat ésser la pròpia, no convidava a l'optimisme en aquell instant.

Però, què faríeu vosaltres en el seu lloc? Treure forces de flaqueza i sortir del pas el més ben lliurats possible, veritat? Per això no és d'estranyar que en Llorens es llençés als peus d'en Sunyol, implorant:

—Per favor, senyor Sunyol, vostè que tot ho pot, faci que torni a jugar!

L'al·ludit, malgrat ésser federatiu, també té el cor on el tenen els altres i va emocionar-se en escoltar el sentimental prec de l'home petit, i, ja decidit a afavorir-lo, va dir-li:

EL DISTINTIU

—Un hongo vol? Però si ja ningú no en porta.

—Què diu, que ningú no en porta? Com es coneix que els diumenges no va a la tribuna del «Barça», vostè!

—Aixeca't i seu i no estiguis nerviós, que amb els teus moviments em ratllaràs la pell del silló... Llorens, Llorenset, l'acció teva d'enviar aquella lletra, desatenta, amenaçadora i, sobre tot, mal escrita, sols se li pot acudir a un nen, veritat?

Què havia de contestar en Llorens si volia pau i harmonia?... Doncs dir que sí, encara que les tripes li fessin rebombori i opinés tot el contrari d'en Sunyol.

—Així, doncs — va seguir —, la baixa et serà retirada i tornaràs a jugar amb el «Barça», però amb una condició!

En sentir aquestes paraules, el porter microscòpic va tornar de mort a vida, i gràcies al respecte que li imposava la imponent figura del que en nom del «Barça» el perdonava, no va fer unes quantes tombarelles i no es va enfil·lar per les parets.

—Condicions? — va dir—. Les que vulgui, mentre torni a jugar!

En Sunyol, abans de respondre, va somriure per sota el nas. Alguna en portava de pensada.

—Molt bé—va dir l'ex-purificador—; m'agrada el teu procedir acatant les nostres ordres... La condició és que, per tornar a jugar, has de començar per l'infantil!

En Llorens va quedar veient visions. Tot ho esperava menys aquesta sortida:

—A l'infantil, senyor Sunyol?—va replicar—. Vol dir que no s'ha equivocat? Em digués el segon...

En Sunyol, rabejant-se amb l'astorament del menut, amb la seva flemma habitual va aclarir la seva condició:

—No havíem quedat en què encara ets un nen? Doncs els nens juguen a l'infantil...

L'alegria del porter-puça va esvair-se i els plors i sanglots varen fer la seva aparició com el dia de Sant Sebastià.

—Vinga, vinga!—va cridar en Sunyol, que en aquells moments deixava d'ésser el dirigent compassiu, per tornar-se en el federatiu hàbil—. Acceptes, o no acceptes? De cap a l'infantil, o res! Què hi faria un nen entre els homes del primer equip?

Però, per fi, amb un: «Ai, què dirà el meu pare!», el pobre Llo-

Varon Dandy

perfum per a homes

LOCIO
FIJAPELO
AIGUA COLÒNIA
PASTA DENTÍFRICA
RHUM QUINA
EXTRACTE
BRILLANTINA

Perfumeria Parera
Badalona

A despit de les
imitacions
i falsificacions

VARON DANDY
es i serà
sempre

L'AS

BALL
VAL

El llegítim VARON DANDY sols es ven
embotellat. A granel és sempre falsificat.

rens va accedir—quin altre remei li quedava!—i va escoltar els darrers consells que li donava en Sunyol:

—De totes maneres no has d'encaparrar-t'hi, perquè jo crec que amb uns quants partits que juguis amb els nens de l'infantil aprendràs a ésser un home...

En Llorens va sortir d'aquella casa més condolgut del que hi havia entrat—massa cara li fan pagar la criaturada—i va anar a cercar consol escoltant les reflexions del seu pare i les del veí de l'escala que és soci del «Barça» i fuma caliquenyos barats...

La quitxalla dels infantils ja s'ha assabentat del perdó condicional que ha estat concedit a en Llorens, i la barrila que a l'esquena del nano hi fan tots no és per contar-ho, perquè a l'interessat li fa menys gràcia que presenciar les bones actuacions d'en Platko.

De totes maneres, com que suposem que la sanció no durarà, el pas d'en Llorens no ha estat en va i aviat tornarà a jugar en el primer... mentre en Platko i en Zamora faran parades per Amèrica, a la cerca de llorers i satisfaccions. I quan tornin?

Això ja és qüestió d'explicar-ho en un altre episodi.

IRÒNIC

Dues notícies

En Sami, a l'«Espanol».

En Zamora, no va al «Barcelona».

Així, sense interrogants. I no com fan els «mundanos deportivos», que tot ho pregunten als altres. Sabem que aquestes noves, torturaran els cors blau-grana. Essent, però, nosaltres esclaus irredents de la Veritat, ho havem de dir.

Els astres flamejants, arrosseguen darrera seu, cegats per llur esplendor, pobres falenes que, inconscientment, es converteixen en sos espies. Així és que, anant en Sami pel carrer, el seguí un dels seus admiradors, el qual pogué veure com el «mago» entrava a les oficines de l'«Espanol». No podem divulgar com, però el cert és que sabem tot com va anar. A l'«Espanol» estaven agreujats amb en Sami. I més que ningú, en Sempere. La cosa venia del partit d'Irún, on el «divo» féu un gran *faut* a en Bergés. I a's de l'«Espanol», «ocar-los en Bergés, és tocar-los una nina. Una nina de l'ull, puix ells no gasten mascotes. Donades explicacions per en Sami, restaren satisfets, tant en Sempere, com la Casals, com la companyia tota del popular teatre del Paral·lel, i convidant-lo a veure, «La negra» contestà:

—Si la negra de l'«Espanol» sóc jo, que cada any els birlo el campionat.

També podem afirmar, que no és cert que en Zamora vagi al «Barcelona». Ni al «Barcelona» ni al «Poliorama». En Ricardo passa les vetllades al frontó del «Principal Palace», on s'atipa de pilota totes les nits.

Aquestes són «les notícies» de l'enunciat. No són tan literàries com les d'en Tralal. No, però, perquè hi hagin Déus Olímpics, no han d'haver-hi nens, puix sense ells, no hi haurien Jocs.

Ric Roc

CICLES
MOTOS
ESPORTS

J. Benedit

CLARIS, 66
TEL. 1430 G.
BARCELONA

El nostre interviu amb en Mas

Eren les dotze del migdia hora artificial. La Rambla oferia l'aspecte bellugadís i virolat de la gent, els tramvies trontollaven solemniament i els cobradors caragolaven cigarretes tot esguardant humorísticament el «Se prohibe el fumar y el escupir», els ocells des de dalt els arbres assajaven llur punteria tot esquitxant els barrets dels transeünts, els taxis feien filigranes per entre els vehicles i sols respectaven les ordres de l'urbà encarcerat amb la porra a les mans, i els cafès de *postín* tenien les taules de la vorera completament acaparades de gent elegant que fins sap agafar les olives farcides del vermut en menys de cinc minuts. (I amb escuradents, esglaieu-vos!)

L'elegància extremada d'un jove d'ulls vivíssims i corbata blaugroc-sèpia, que assaboria un *cocktail* grisós, em deixaren paralitzat i uns quants pensaments ridículs m'assaltaren:

—Serà un as de la pantalla?— vaig interrogar-me com una vulgar mecanògrafa.

Pero calcula, querido lector, cuál no fué mi sorpresa al darme cuenta que me hallaba frente a Mas, el formidable «back» azul-grana, gloria del futbol catalán!

D'un bot vaig plantar-me-li al davant (és la manera més pràctica de presentar-se a un defensa), i, després de fer-li dedicar cinc fotografies pels cinc socis del «Barça» que viuen a la meua escala, l'interviu de reglament en aquests casos va començar així:

—Quins resultats pronostica al «Barça» durant els següents partits de campionat?

—Per l'amor de Déu, no em faci fer pronòstics! Sobre aquest punt sóc completament supersticiós. La primera vegada que vaig intentar-ho (quan l'Ors del Baül em va entreviuar) fou abans del partit «Barça»-«Europa», i si ens descuidem...

—Parli'ns de l'equip blau-grana, doncs.

—Actualment el trobo excel·lent.

—Es veritat que pensen reformar-lo com es comenta?

En Mas en aquell moment girà el cap i amb un dissimul a tall de Ricard Zamora exclamà:

—S'ha fixat amb aquell avió que

passa? Sembla estrany que puguin volar tan enlaire, veritat?

—Parli francament, Mas. Pensi que els sidralistes només som indiscrets davant de les quartilles!—vaig insistir.

En Mas va tornar a despistar com abans, tot dient:

—Ah! Però el «Metro» passa per sota la Rambla?

Veient que tractar de prosseguir sobre aquest tema era perdre el temps, vaig enfocar l'interrogatori cap aquest cantó:

—Digui'm quelcom de la seva col·lecció de gossos. Els llegidors en tindran una gran alegria (?).

—Ja ho crec, tot el que vulgui. Tinc un *bull-dog*, un gos policia, un fox-terrier, un gos llop, un de Terranova, dos de conillers, tres de perdiguers i un de presa que són la meua distracció predilecta.

—I de què li ve aquesta afició?

—Es molt clar: el gos s'emporta totes les meves simpaties, perquè és l'únic animal que fa el mateix que jo: està especialitzat en la defensa.

Vaig somriure com és obligatori en tots els casos que fa un «xisto» l'interviuat i continuar.

—Es veritat que, com deia Selecciones, les novel·les a la manera de Conan Doyle l'interessen?

—Sí, senyor; extraordinàriament. Actualment estic llegint *El autobús de la muerte o la estilografía envenenada*, que per mi és una novel·la policíaca que val totes les pessetes.

—Tornant al futbol, quin jugador creu que promet més de tots els actuals?

—En Guzman, que a més de les seves grans qualitats i recursos, posseeix una sang freda molt poc corrent entre els nostres futbolistes.

—Del seu equip, quin jugador admira més?

—Vostè dirà; l'«hombre-llagosta»!

—I després d'aquest?

—En Piera, que per les matemàtiques no hauria tingut preu.

—Vol dir-nos quelcom sobres l'assumpte Llorens?

—El companyerisme m'ho impideix; de totes maneres, mai no hauria dit que per uns centimitres succeïssin tantes coses.

—Quina selecció catalana faria?

—Aquesta:

Zamora

Walter, Portas

Guzman, Castillo, Carulla

Piera, Sastre, Sami, Arnau i Sagi.

—Vol dir que això més que una selecció catalana no és el pronòstic de l'equip «blau-grana» per a

L'OMBRA DE L'ALCANTARA

—En els meus temps, aquestes coses no acabaven així.

la temporada vinent? Ara, que la defensa està feta amb massa modestia!...

En Mas va somriure tot cridant el cambrer. Abans de despedir-nos, li vaig demanar l'anècdota imprescindible com a final de l'entreviu. Accedí:

—L'anècdota que li contaré més aviat és del meu gos policia que meva. Veurà que me'l vaig emportar a Sant Sebastià i en ésser l'hora d'equipar-me, vaig trobar-me que m'havien amagat el jersei... Després de molt buscar, vaig cridar el gos explicant-li el que feia el cas, tot remarcant-li que mossegues lleugerament el c... a qui me l'hagués fet fonedís. I sap que va succeir? Doncs que com que tots els del primer equip havien intervingut en la broma i a més el meu gos és molt intelligent, l'endemà del partit tots els jugadors gemegaven en asseure's a la taula i maleïen el meu gos policia tot palpant-se la part del cos adolorida.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

AUTO ENGRASE STATION

Primera a Espanya

S'engrasen els autos a presència del clls

ROSSELLÓ. 212

entre Rambla Catalunya i Balmes

Una conversió

Restàrem més astorats que no un pis dels que deixava en Llorens, quan feia d'estorer. A una processó de Viacrucis hi veiérem el senyor Domènech, a peu descalç i arrastrant una cadena, que, a ésser de rellotge, li corresponia el de la façana de Llotja. Esperàrem l'acabament i l'escometèrem:

—Vostè, el rèprobe d'antany, ací? Que ha sentit al pare Vallet?

—No he sentit cap pare vellet, ni jovenet. La forma, però, amb què el «Barça» es classificà campió davant un «Espanol» que en individualitats li és superior en proporció de set per quatre, em féu veure que hi ha un Poder sobrenatural, atorgador de gràcies.

—I per què no podia ésser l'«Espanol» l'afavorit?

—Si el nom ja ho diu: Catedral, Maníqua. Què vol que hi hagi a una Catedral? Espiritualitat, fe. Què vol trobar-hi a una Maníqua? Adoració d'ídols pagans. A més, ja sap vostè que el «Barça» és l'únic club que té director espiritual i sobretot... aquelles missses que el «Barça» fa dir a Montserrat...

—Jo solucionaré el problema del Casal, de faisó original i econò-

mica. Si hom enterra un gra de blat, en neix una espiga. Per quin poder? No pot ésser altre que el del Criador. Per què, doncs, en enterrar la primera pedra no pot ésser una maquea del futur edifici, i implorar-ne la transformació?

—Creu que seria escoltat?

—Tractant-se del «Barça», ho crec tot. L'avalua la seva conducta pietosa. El «Barça» és l'únic club que té un Hospital i avui ens l'emportarem a Irún, per si en Plattko recaigués en sa malaltia.

—I com està de la vista?

—En dir-li que podia tornar a jugar, es posà tan content, que no hi veia de cap ull, però ja l'ha recuperat.

—Però quan en Llorens el substituï, n'estava afectat?

—Sí, senyor; a un ull hi tenia una taqueta, de figura ovalada; vostè hauria dit que hi tenia una O.

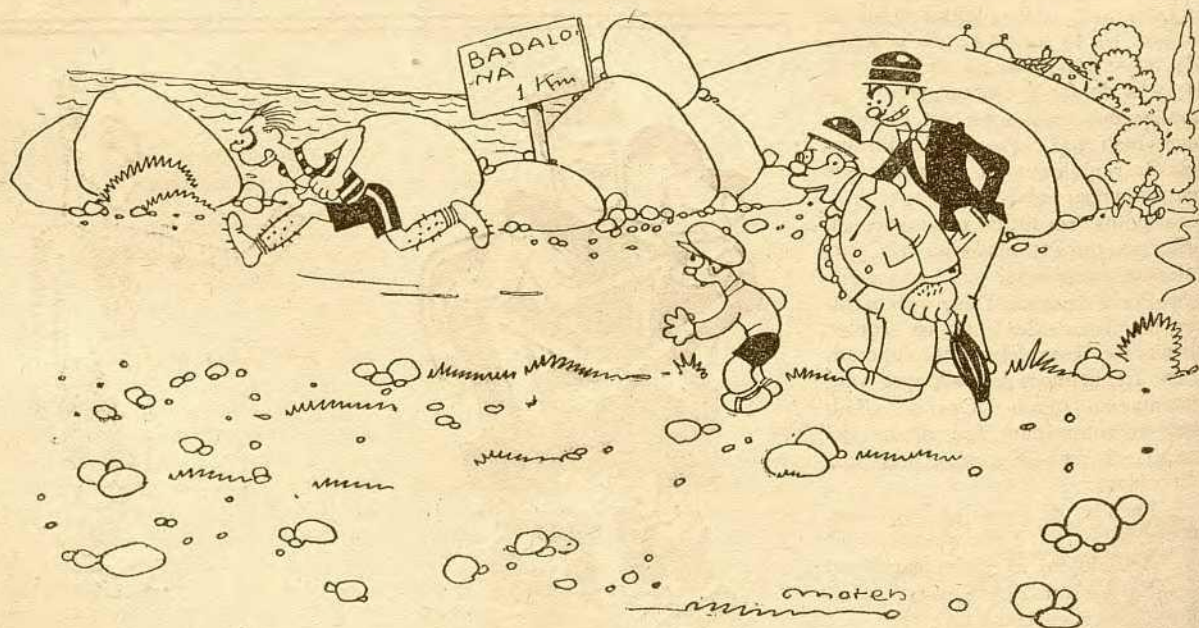
—Tenia una lletra a la vista.

—En efecte; és un defecte comparable amb aquest efect.

—Avui, però, aquesta lletra ha estat cancel·lada, no?

—No, no; res de cansalada... ha estat botifarra... per als adversaris del «Barça».

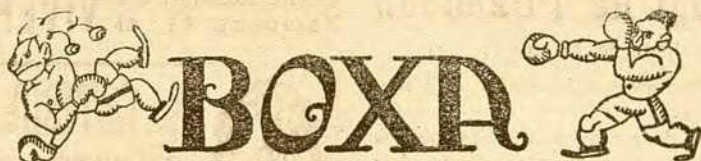
Ric Roc

EN EL «CROS»

—Aquest noi m'agrada! Aquest noi arribarà lluny!

—Ca! No ho cregui! La meta és a Badalona.

De la boxa i llurs principis

Indubtablement la boxa és un dels esports que es practiquen des de temps immemorial, degut a llurs avantatges considerables que proporciona a qui en posseeix el ple coneixement. Segons Plimmes Foy Grass, crític esportiu d'*El cop de roc*, setmanari de boxa que es publicava durant el segle XIII, la boxa era considerada en aquells temps com una arma poderosa contra l'«anticobratum» (1), car, hom es podia desfer de la seva presència amb uns quants cops de puny i sense necessitat d'exclamar la coneguda frase: «Arri avall»!!

La boxa, molt abans d'ésser comentada per Foy Grass, era una cosa complicada i es practicava solament entre rivals o bé per a agafar gana. Això s'esdevenia cap a l'any 193. Els «rings» eren rodons i es construïen al damunt d'una pedra foguera. D'aquesta manera i com que els boxadors usaven claus a les sabates, durant el combat anaven llençant espurnes de foc amb els peus, cosa que aprofitaven els espectadors per encendre els cigars amb tota tranquil·litat. Rathus, segons unes inscripcions que es llegeixen en un despertador descobert darrerament en unes excavacions organitzades per uns quants llegidors de *La Nau*, era l'home encarregat de cobrir les localitats, i diu que si no li «pagaven» li «pegaven».

Els boxadors que més es distingien durant un torneig, eren apedregats a terrossos en senyal d'admiraçió fins als afores del poble.

Els àrbitres, a més d'exercir el seu càrrec, portaven penjat a l'esquena un quiosc de begudes i així

quan un boxador queia a terra d'un cop fulminant del contrari, l'àrbitre se li atancava sol·licit tot preguntant-li:

—Què hi voldrà una horxata?

Més endavant la boxa evolucionà d'una manera admirable: en les formes de combatre, en la in-

El negre Goodfrey, que en Paulino somnia totes les nits a Regil.

dumentària dels boxadors i fins en els costums del públic. Fou en aquesta època que es produïren boxadors com Titus i Siprianus. Ambdós celebraven combats de dues o tres setmanes fins que queien estrangulats o se'ls hi deslliçava la sabata. Cada boxador tenia sis ajudants anomenats «pacificus», els quals tenien dret a fregar-li el melic amb saliva de

llargandaix neurastènic durant els moments (escassos en excés) de descans.

Si d'un cop de puny un boxador feia caure a l'altre, l'àrbitre comptava tots els espectadors i si veia que n'hi havia pocs (com que ell sempre acostumava a formar part de l'empresa) feia parar el combat amb mala cara i pronosticava vencedor al que li semblava.

Els entrenaments de la boxa cap a l'any 200 foren canviats i consistien en matar alguna bèstia ferra abans de cada àpat. Però no tingueren gaire acceptació degut que els boxadors quan es posaven a la taula ja havien perdut la gana matant la ferra i perquè molts, en comptes de la ferra, s'entretien en matar a la sogra.

Alguns boxadors abans del combat es posaven una perruca i així si el contrincant li arrencava els cabells creient fer-li perdre la força, es quedava amb un pam de nas. També acostumaven a untar-se de greixos especials perquè les mans de l'adversari llisquesin en el moment de donar algun cop. Cal tenir present que els guants encara no eren adoptats.

Un dels anys més esplèndids en matèria de boxa fou el 222 (cap-i-cua).

L'esport del mastegot es reformà d'una manera prodigiosa, es depurà fins en els detalls més insignificants. Els boxadors cobraven amb caps de bestiar, cosa que els produïa molts mals de cap, car havien de tenir grans corrals per conservar-hi el que actualment en diríem satisfaccions, els «rings» eren espaiosos i es muntaven a dalt d'un arbre perquè hi hagués més fresca, i per saber els punts de cada boxador feien servir un aparell de «ràdio» (anticuat, naturalment). Però, tenia un inconvenient i és que sebons quins dies la galena fallava i no es trobaven els punts. Fou en aquest temps que Rittitus i Rummansus es destacaren i produïren una gran revolució dins la boxa pel seu estil consistent en fer-se pessigolles (en

ACADEMIA HISPANO-FRANCESA

DIRECTOR: D. TOMÁS GIRAU

Àvinguda del Portal de l'Àngel, 23 (cantonada al carrer de Santa Anna)

LA MES IMPORTANT EN COMERÇ I IDIOMES

Classes per a Joves, Senyors, i Senyoretes

La llet EL NIÑO FA ALS HOMES FORTS

CARRER JAUME I, 11

comptes de combatre) fins a l'esgotament. Però l'èxit no afavorí els pobres i admirables lluitadors, car, com que tot fent-se pessigolles no paraven de riure, el públic s'indignà creient que es tractava d'algun «chiqué» i que volien rifar-se'l i no parà fins que aconseguí fer-los morir socarrimats.

...I ja ho veuen, això succeïa a l'any 222... abans de Jesucrist!!!

COMTE DIUS

Elogi de l'Uzcudun

Retallem de La Nau:

«El diàleg dels amics. — Uzcudun.

—A despit de tantes derrotes a Amèrica, Uzcudun ha estat rebut ací amb entusiasme. Si arriba a tornar vencedor, la terra basca s'enfonsa, i s'enfonsen altres terres peninsulars. Què hi dieu vós, que en certa ocasió afirmàreu que preferiu la boxa al futbol?

—Aquesta preferència es refereix a l'aspecte de la utilitat respectiva de cada un d'aquests esports. No deu, doncs, més abast a la meua preferència.

—No us sembla desproporcionat l'entusiasme per Uzcudun?

—No calia que m'ho preguntéssiu. Podeu donar per descomptada la contestació. D'altra banda, les atenuants que jo trobo a la boxa com a esport no minven gens la meua accentuada aversió per l'antic llenyataire basc.

—Sí; es antipàtic.

—Més que la quasi totalitat dels boxadors. En primer lloc, la seva

L'únic substitut del
Xampany és el **VIVERT**

L'ESTISORA

SALMERÓN, 89

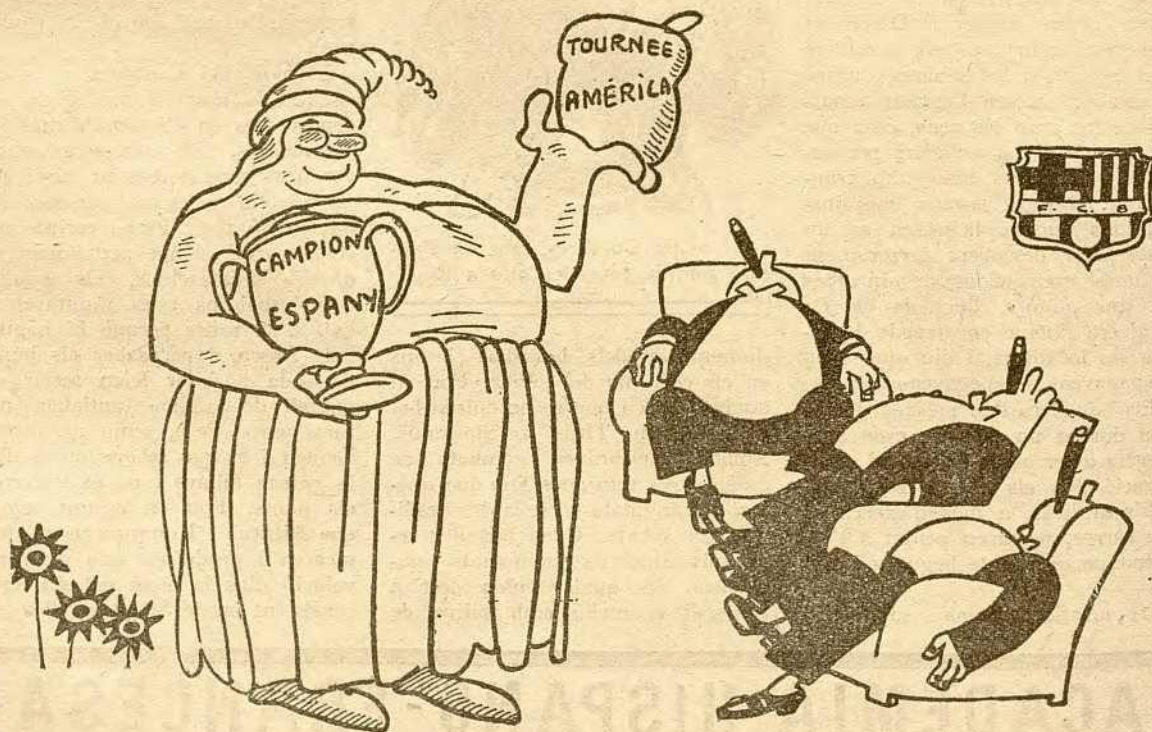
Gran elegància i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajes en 8 hores

CASA DE CONFIANÇA

potència combativa és feta de força brutal, de resistència purament física; en segon lloc, és tan gaire com poc intel·ligent, i en tercer lloc té una vanitat que fa angúnia. El pitjor mal que pot fer-se a Uzcudun és fer-lo parlar i publicar el que diu. D'un home així, a casa nostra en diem un fatxenda. Una altra cosa encara: és un lluitador que no sap perdre. I això que quasi sempre perd!

A. Rovira i Virgili.

Comentaris? No, no. Ja n'hi ha prou amb això.

L'ABUNDANCIA

—Qui ens ho havia de dir. Fa dos mesos que estàvem a punt d'anar a captar i avui totes ens ponen. No hi fa res que ens diguin supersticiosos, però les «mascotes» sempre van bé.

FLATUS

A en Valls l'experiència li ha ensenyat a fer coses que en el *ring* són considerades lletges. En Valls, nosaltres el comparem amb en Torralba, que a mida que ha anat posant anys ha suplert les facultats amb «trucs» i martingales de tota mena.

El públic que omplia el local del «Nuevo Mundo» va demostrar amb les seves manifestacions que aquesta mena de boxa no li plau. Prova del que diem és que, en fallar «match nul» un combat que en Valls havia guanyat, el públic no protestà el fall, ans al contrari, i aplaudi en Martínez, de la Ferroviària.

En aquest món, el saber o poder retirar-se a temps és molt convenient. En Valls, si segueix boxant, no farà altra cosa que empastifar el seu historial. Ves si no valdria més que fes arqueig, i si amb el que li restava podia comprar-se una caseta a la «Ciutat-Terròs de Montcada», i criar un parell de gallines, deixés córrer el noble art de la boxa, que en les seves mans ha deixat d'ésser noble i d'ésser art, i es convertís en agro-pecuari d'una peça.

I què pensí que quan nosaltres li ho aconsellem, és que la cosa està que bufa.

Resulta que quan els catalans de Buenos Aires invitaren en Sàez i en Ferrand a fer una visita al «Casal Català», el gran Peret i el petit Víctor s'excusaren dient que no volien compromisos.

Compromisos? Peret! Has confós el pànic amb la diplomàcia.

D'A B C, de Madrid:

«Bidriá vence por puntos a Plaza.—Barcelona 19, 2 madrugada.—Esta noche se ha celebrado en el Salón Nuevo Mundo una velada de boxeo, efectuándose el combate entre Bidriá y el bilbaíno Plaza, que había despertado gran expectación. El combate fué a 10 asaltos de tres minutos, venciendo Bidriá por puntos, aun cuando la decisión fué protestada. También se celebró un combate entre el madrileño Emilio Martínez y Joe Balls, quienes lucharon de una manera muy encarnizada y con las fuerzas muy igualadas. El match fué declarado nulo con ligeras pro-

testas de parte del público, que creía que Balls llevaría ventaja.»

Ja ho han vist: Bidriá i Balls. Els d'A B C tenen massa afició a la B. No deu prendre's, però, com a simptomàtic.

«El penúltimo combate lo disputaron Vitriá y el vasco Plaza que en esta ocasión fué presentado al público barcelonés. La pelea entre estos dos plumas fué la más interesante de la velada.»

En Plaza i en Vitriá encara no boxegen com a plomes. Per ara, són galls. La confusió només es pot admetre suposant que el redactor especialitzat (?) del *Ciero* hagi vist pocs galls... i moltes plomes.

Hípiques

Sembla mentida que un esport tan vistós i tan espectacular com aquest de les carreres de cavalls vagi arregonat com un vulgar rugby.

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL : Sta. Anna, 21

El nostre Conclave, amant de tot el que és bo, ja ha començat a treure les boles de naftalina de les levites i a passar el betum pels barrets de copa, que l'hongo ja sabem que és reservat solament a les solemnitats de Les Corts.

Ha causat forta impressió pels centres hípics la inscripció del famós matxo d'en Cuscunilles, que, cansat de guanyar diners fent de *pesetero*, aquest any treurà faves d'olla, car l'any vinent el vendrem pels toros, muntat per l'elegant i arriscat Tifeta, que tota aquesta setmana s'està entrenant baixant a coll-i-be per la barana de l'escala, malgrat els crits i cops d'escombra de la portera.

Fins diumenge, que els en farem cinc sobre la concurrència i coses bones que hi haurem vist.

LUCIEN

Un home
ben vestit
va a tot
arreu

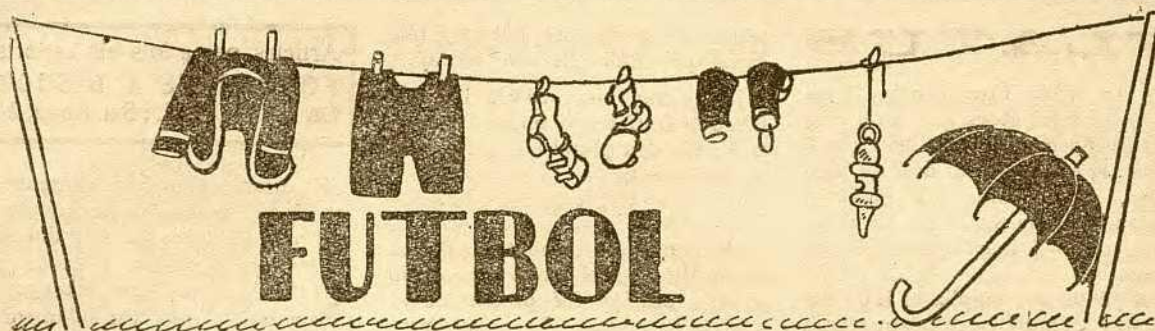

Vestir bé i gastar poc
és l'ideal de tota
persona ordenada.
I tot això sols s'aconsegueix comprant el
CORTE del traje a la

**Gran Panyeria i Sastreria
LA TEXTIL CATABANA**

Per a obtenir una bona confecció, disposem d'un excel·lent tallador de primer ordre per aquell que desitgi sastre per les elixures d'un vestit

LA TEXTIL CATABANA
Plaça de l'Àngel, 11 Via Laietana, 25

L'Arocha «el canario postergado», nou Moisès sortint de l'aigua, encoloma quatre gols a l'equip olímpic de tangos argentins, gràcies a la col·laboració «water-polística» dels tres «amateurs» irunesos

L'EQUIP OLÍMPIC DE «WATER-POLO»

Els pobres argentins, tan pulcres, tan aristòcrates, tan elegants i tan paveros, es presentaren al camp en mig d'un diluvi d'aigua i sense paraigües. L'americana del pijama llistada a ratlles blaves, el ram, el jaqué del delegat i el barret tou (?) de don Arcadio, en fer les evolucions de rigor per la peixera, restaren convertits en esponges de botiquí.

Els socis, abnegats amb els seus aplaudiments insistents, obligaren a don Arcadio a saludar al mig del camp i el pobre senyor es mullà la closca. Fou una fricció d'aigua natural que li refredà l'entusiasme i l'obligà a aixoplugar-se a cuita corrents a la tribuna.

Els argentins canviaren un ram per un banderí amb en Sastre (!) que feia de capità (!!!).

Preferim no estendre'ns sobre el particular, car el terreny estava excessivament rellescós.

DEFUNCIO DE PARAIGÜES ::

Abans i durant l'encontre passaren a la posteritat dues dotzenes de paraigües. Cada vegada que un jugador enviava una pilota al gol de dalt o a les populars, se sentia un xap!, unes branilles es plegaven i entremig de la tela esbotzada apareixia un rostre somrient que deia:

—Alabat sigui el «Barça»! Potser ens servirà de mascota.

Si el xut era d'en Walter, el

nombre de paraigües esclafats arribava a la mitja dotzena i la satisfacció pujava de grau en proporció al sacrifici.

LA REVELACIO AQUATICA DE L'AROCHA ::

Avui ens arranquem els cabells de desesperació per no haver-nos adonat abans que l'Arocha era granotesca i els bassals d'aigua eren el seu element. La mateixa empresa restà astorada en veure que un canari postergat aprofitava la pluja per revelar-se com un flauta de primera magnitud.

Quina manera de driblar, quina seguretat en xutar, quina elegància en el passar i quina manera de lliscar sobre l'aigua com una canoa automòbil que acut amant en els llocs de més perill de les inundacions. En Sastre, que tot el partit no deixa de pensar amb el paraigües que tenia a casa i que li hauria anat que ni pintat, no es sabia avenir que el seu company d'intempèries fos capaç d'evolucionar com un submarí a quaranta metres de profunditat.

I l'Arocha, el nou Moisès, sor-

tint de les aigües, encolomà tots quatre amb gran desesper del porter argentí, que totes quatre vegades es revolcà per terra enfangant-se i acabant convertit en una croqueta.

ELS IRUNESOS

Els que estaven convençuts que els irunesos eren uns peixos que es portaven l'oli ja deuen haver-se adonat del seu error. Els irunesos són uns peixos que es porten l'aigua. I fent rogatives no tenen rival. El diumenge al camp del «Barça» obraren el miracle de convertir-lo en un bassal, cosa que fins avui només succeïa al camp de l'«Europa».

I una vegada el camp estigué convertit en un bassal, en Regueiro, en Garmendia i en Sagarzazu, trobant-se en el seu element, començaren a driblar esquitxant els ulls del contrari i a fer capbuçons sota l'herba apareixent amb la pilota entre les dents davant de la porta contrària i el públic no tingué altre remei que penjar-se el paraigua darrera l'orella i aplaudir de valent.

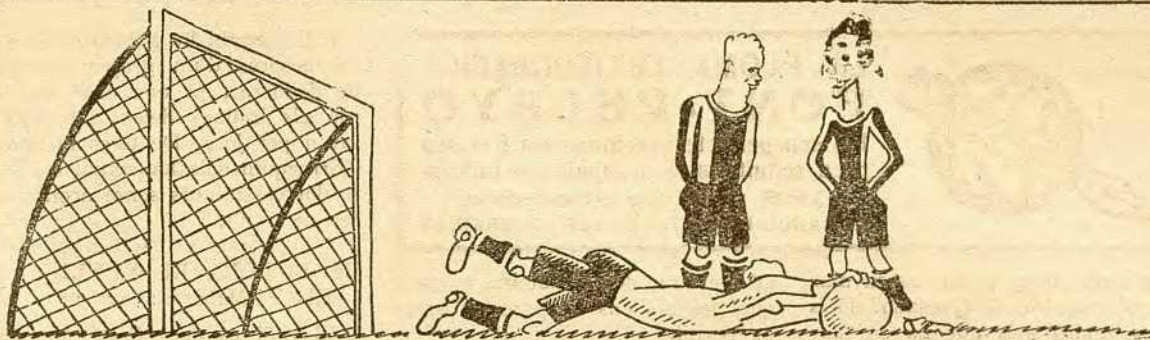
Pastilles ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarros, ronquera, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma, i totes les afecions, en general, de la gola, bronquis i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsa en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKUTARG
Muntanya, 79, i Foment, 53. Tel. 564 S. M. — Barcelona

Tots tres produïren una magnífica impressió i es feren mereixedors de seguir tant «amateurs» i tan ben retribuïts com fins ara.

ELS DEBUTS

Degut a la pluja, els debuts resultaren bastant aigualits. En Roig, que les nits que plou no surt de casa i quan passeja per l'Escullera s'admira de la immensitat del mar, no sabia per on navegava i els peus se li trabaven amb l'herba amb gran desesperació del senyor Collfort, que davant de la probable calvicie del camp s'escriuixia i sanglotava.

En Massagué, que degut a su *temprana edat*, només pateix de reuma i quan plou se li rovellen les frontisses, passà els set càlzers d'amargura i féu més tamborelles que no pas aclarides creant situacions de compromís d'aquelles que en temps de sèquia són gols.

ELS HEROIS

Deixant de banda el Paternos-ter, que ja sabem que és l'únic i l'indiscutible, els altres argentins, ma'grat el seu comportament heroic, naufragaren amb totes les seves pretensions i les seves infules.

Dels nostres brillà la davantera, que jugà un bon partit sobresortint, però, l'Arocha, en Regueiro i en Garmendia.

De la resta de l'equip, en Martí fou el millor i el que sabé lluitar amb més braó contra els elements i contra l'equip foraster.

DECLARACIONS

—*Mi amigo, qué tiemposito! Comparito, cómo yueve! Nosotros, no es macana, en tiempo de sequía somos invensible! Pero cómo vamo a vensé en una pesera!*

Això ho va dir el delegat, un bon senyor convençut de la seva importància que tus amb harmonium.

L'Arocha, en anar-lo a felicitar, ens digué:

—*Sus habéis convencido. Cuando arrempujo también me revelo. Voy a ver si me nombran el de-*

lantero indiscutible de los días de lluvia.

En Massagué, primer es negava a parlar, però després de molt pregar-lo, ens digué:

—*A la meua edat, aquestes mullenes són fata's. Una cosa és fer de defensa i una altra pertànyer al salvament de naufragés.*

A don Arcadio no gosàrem entreviuar-lo, però sentírem que deia:

—*Sento una mullena al paladar que em fa tèmer que tinc goteres a la closca.*

Dova

El seleccionats espanyols fan un trist paper davant la selecció d'Itàlia, i empaten a un gol gràcies a un penal

(Del nostre enviat especial)

COMENTARI OBLIGAT

La selecció que els prohoms del futbol espanyol n'han engiponat per lluitar contra l'equip d'Itàlia, ha fet el ridícul de la manera més espantosa.

No es tracta de si s'ha perdut o s'ha guanyat o empatat. Res d'això. Aquí el que discutim és el partit que portaren a cap els integrants de l'equip espanyol, que fou un partit dels més horribles que pugui fer una selecció de qual-sevol banda. I s'ha vist encara més la mala actuació seva, perquè, en canvi, els italians han demostrat que són uns senyors que saben jugar a futbol, que individualment tots tenen un valor, i

que considerats en conjunt no hi ha pas gaires equips que els superin.

Després d'aquest paper, i si aquests són els nostres millors jugadors, quin paper farem a l'Olimpiada si no hi podem portar els professionals que han demostrat ésser els millors?

Val més que per endavant comencem a fer un tractat honrat amb els de les *pompes fúnebres* de la Casa de Caritat, perquè ens facin un enterrament per l'amor de Déu.

ACTUACIONS I DISTINCIONS

Dels de l'equip italià no cal pas que en parlem. Tots han jugat magníficament bé i han demostrat unes ganes de fer feina magnífiques.

Dels seleccionats d'aquí, cal esmentar en primer lloc la *sobresaliente* figura de Ricardo el deportista, que ha aguantat el punt fent unes es'ira les fantàstiques.

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Les pel·lícules i plaques, portules a revelar i copiar a la

Casa CASELLAS

Santa Anna, 4 (al costat de les Rambles)

PERFECCIÓ, RAPIDESA I ECONOMIA

LA PLOMA ESTILOGRAFICA FONT-PELAYO

Pel seu perfecte funcionament i el seu preu reduït, és la desitjada per tothom
188 models diferents
DEMANEU-LA EN TOTES LES PAPERERIES

Junt amb ell es poden assenyalar P. rtas, Samitier i Quesada. Dels altres valdrà més que no en parlem. En Gamborena ha tingut una primera part bona, però després no es podia aprofitar de cap de les maneres. I dels davanterers es podria assenyalar la figura del bilbaí Carme'o, que ha fet un partit horrible i catastròfic, fent-se mereixedor d'una condemna de cadena perpètua per a tota la vida.

ELS GOLS

El primer gol l'ha fet Espanya. Cap a la meitat de la primera part una centrada de Goiburua la volia rematar amb el cap en Sami, però hi ha arribat primer la mà del defensa italià. Com que el reffi ha concedit penal, en Quesada s'ha cuidat del demés i ja n'hi ha hagut prou per foradar la gàbia d'en De Pra.

A la segona part, als vint-i-cinc minuts, Libonetti, el davanter-centre italià, ha arreplegat una pilota a dos pams de la porta i el pobre Zamora no s'hi ha vist de cap ull.

Ha acabat el partit amb aquest empat a un gol.

LA LESIO D'EN SAMI

Una miqueta abans de fer el seu gol els italians, en Sami ha rebut una patacada, obsequi particular del senyor De Pra, porter dels italians, i a n'en Sami, d'aquesta feta, l'han hagut de treure del camp a coll-i-bé, i sembla que s'ha fet mal de debò perquè quan se l'han emportat amb l'auto d'un benefactor, els seus críts i els seus planys han colpit a la multitud, que ja volia fer macarrons a la italiana condimentats amb trossets

de De Pra, de la mateixa manera que per ací ens hi posen trossets de pernil.

En Sami, pel que sembla, té un carn esqueixat, i podria molt ben

En Mauricio, capità de l'«Europa», que d'ençà del casament d'en Florensa, no sossega i ja ha encarregat el *trousseau* per imitar-lo quan més aviat millor.

ésser que diumenge a Oviedo ens haguéssim de quedar sense Sami, gràcies a l'amabilitat de la Fede Nacional, que se li ha ocuregut fer un partit internacional entre mig dels del campionat d'Espanya.

L'Errazquin ha substituït en Sami després d'un grapat d'estona de deliberar, ja que amb tota la raó els italians deien que no estaven per jocs. De totes maneres, l'Errazquin sols ha actuat els dotze darrers minuts sense aconseguir res de profit.

EL PUBLIC, EL REFLI I EL TEMPS :: :: ::

El reffi es deia René Mercet i era suís. De totes maneres s'ha portat com un home gran i no es pot pas dir gens de mal del seu arbitratge. De tan content que n'ha quedat el públic, sembla que li dedicaran un monument de formatge de *gruyère*, com el que feren fa poc a la inventora del *ca-membert*.

I en quan al públic, s'ha batut el *record gijoniano*, ja que es calcula que es recaudaren cent vint-i-cinc mil pessetes, que ja n'hi ha per anar fent.

El matí ha plogut. A migdia només feia la xim-xim, i a la tarda el sol no deixava estar amb tranquil·litat a ningú.

DIFFUNT

Talla que tollaràs...

De Las Noticias :

«Copa Cataluña.—Los «matches» para el domingo.»

Amb aquesta manera de construir el plural, el mateix podien haver escrit *matches* que *matchos*.

Del Ciero :

«Después del criterium de los «ases».—Cañardó, Ferrer y García se clasificaron ante un pelotón de «ases».»

Senyors del Ciero : Està bé que volgueu fer la guitza a la U. V. E., però d'això a posar en un títol que els tres infeliços que varen anar a Milà es varen classificar davant dels asos, ni està bé ni és veritat... ni ve en vers. A més, ja deuen saber els companys del Ciero que els ases sempre van davant.

ACADEMIA PRACTICA

Fundador: D. MIQUEL BOFILL TRIAS, Fontanella, 4, pral. i 1.º. Director: PERE PAGÉS LLUIS

COMERÇ I IDIOMES

Professorat expert nacional i estranger : CLASSES per ambdós sexes en locals independents

AI CARAM DE LLORENS!...

Hem trobat en Llorens enfilat dalt d'una paret del camp de Les Corts, a la part de la Travessera vella, un mati de la setmana passada.

Hi estava assegut i de tant en tant s'aixecava, es posava de puntetes i mirava al camp amb la mateixa afició que nosaltres esguardàvem les mones, quan érem petits, des de part de fora dels aparadors.

Tornava a asseure's, es treia el mocador i s'eixugava les llàgrimes.

Pobre Llorens! Ens va fer llàstima i no ens vàrem poder estar de cridar-lo.

En sentir el nostre crit, s'ha amagat el mocador i s'ha tornat vermell com un pebrot dels que ho són.

L'hem pregat perquè baixés, i tot seguit ha estat amb nosaltres.

—No em facin res, senyors. No es pensin que tingués la intenció de robar. El meu intent és tot un altre. No em facin res.

—No tinguís por, home, que els del XUT! encara no ha arribat el moment que es mengin les persones. Ara com ara potser seria al revés.

—Ah!, però no són del Sometent?

—Que hem d'ésser, home de Déu!

—Així ja estic més tranquil. Havíem agafat por...

—Però per què ho fas això d'enfilarte a les parets?

—Cada dia hi vinc, a l'hora dels entrenaments. No puc estar me'n. No tinc prou força de voluntat per quedar-me a casa.

—Et posaràs malalt.

—No, no, això s'ha d'acabar. Som ja una colla que formarem un equip dintre un altre club i anirem a fer *bolos*.

—I el «Barcelonà», què?

—Continuo essent soci, perquè és el club que em té més simpaties. Vaig anar-hi l'altre dia i em vaig oferir per *treballar* sense sou, i ni així varen voler-me escoltar. No sé, *treballador* hi ha hagut que ha fet coses més grosses que jo i no l'hi ha passat res. Si no que sigui que ho ha fet ell amb els braços i jo amb el cap...

—Això deurà ésser... i aquest equip que dius quins sereu?

—Hi ha en Sancho, en Broto, en Solà, l'Olivella, en Gularons, en Mallorquí, en Blanco, en Cella,

potser en Montesinos i molts més. Com que tots som els sense feina, penso que serà un dels equips que farà ratlla, puix si tots els cessants s'allisten hi haurà ben bé un primer equip i mitja dotzena de reserves.

—Tira peixet! I per cobrar, què?

—Cobrar? No volem ni sentir-ne a parlar. Això fou la nostra perdició: el cobrar. El nostre lema serà: «Guanyar, guanyar i guanyar...» fins que ens vinguin a buscar.

Aquestes últimes paraules va dir-les tan baixet que amb prou feines si el sentírem. Després va eivugar-se una llàgrima comprometedora que se li escorria cara avall.

—Au, no ploris, home, que si el teu pare veu que arribes a casa amb els ulls vermells, et farà pam, pam.

—Tanta il·lusió que tenia jo d'ésser campió d'Espanya! Tan segur n'estava, que fin ja tenia les targetes encarregades.

—Deixa de plorar i conta alguna anècdota teva de futbolista.

—El dia que vàrem anar a Irún, quan la meua revelació, va tenir

lloc l'acte de descobrir un monument dedicat a uns futbolistes d'allà dalt. Vaig sentir a dir que els va costar penes i més penes el recollir la quantitat necessària per erigir-lo. Com que l'acte va realitzar-se abans del partit, nosaltres també hi érem. I mentre un feia un discurs atapeït d'amateurisme, vaig sentir un que deia a un altre: «*Si los jugadores muertos hubiesen tenido la estatura de Yorens, a bien seguro que este monumento nos hubiera costado la mitad menos.*»

—Una altra i prou.

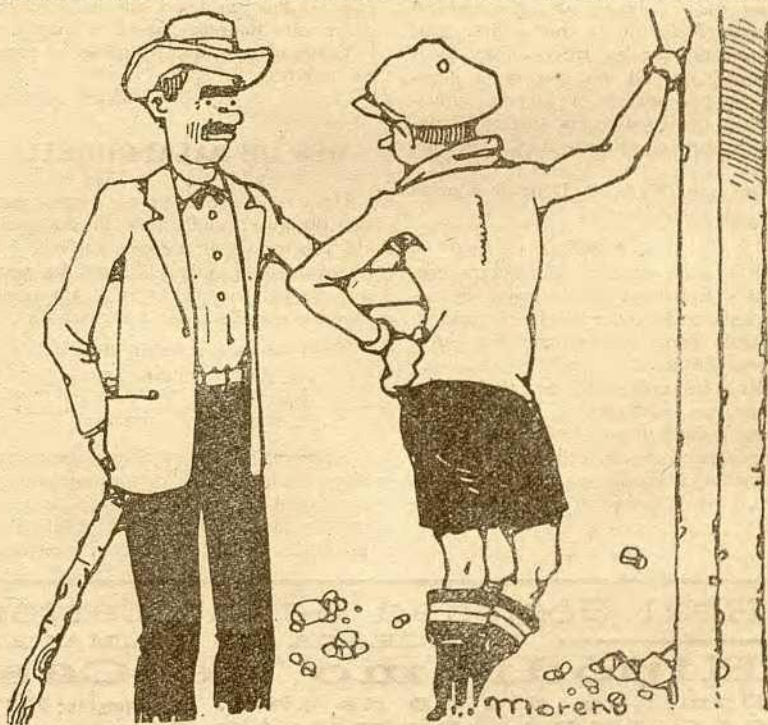
—Un dia vàrem anar a fer un partit de festa major en un poble que no recordo i que no m'havien vist mai. En sortir al camp, en veure'm tan petit, van agafar-seles que jo era fill meu i no feien res més que cridar: «Que surti son pare!... Que surti son pare!...»

—I com va acabar?

—Res, que els vaig haver d'anar ensenyant la cèdula d'un a un perquè es convincessin.

I ens vàrem despedir restant satisfets de l'acte meritori que havíem fet, doncs, de ploralles vingueren rialles, al revés del refrà.

EL NOI DE LES CORTS

EL GRAN NEGOCI

—Es a dir que els teus pares ja no fan de porters?

—No, d'ençà que jo faig de porter, ells viuen al principal.

DE TOT CATALUNYA

DES DE REUS

Al primer partit del torneig «Copa Catalunya» el «Reus» va estrenar el cabasset, fent ofrena a la Directiva dels cinc patacons obsequi dels «Alumnes» de Vilanova. Menys mal que en el segon encontre, amb el «Júpiter», sols vàrem perdre per la mínima diferència: 1 a 0 a favor dels «jupiterians»; moralment és una victòria pels de casa. En vista, doncs, d'aquest resultat tan falaguer, Mr. Jack ha posat a disposició d'en Berraondo tot l'equip, per si el pot treure de compromís en el proper partit contra Itàlia.

*Hojas del árbol caídas
juguete del viento son...*

...I anar fent!

En Vernet i en Queralt són baixa del «Reus». Motius? Endoles, llufes i satisfaccions. Visca l'amateurisme, oi?

I el complot contra en Minguet, com queda, doncs? Si no volem que en «Coet de Pet» us declari el «locau» i us pengi la llufa cada setmana, si-gueu formalots una vegada més i no abandoneu el mallot roig-negre.

Confio que el meu prec serà una ordre i no em fareu quedar malament.

Saben allò del nou local? Doncs ja quasi és a l'aigua; almenys així ho deia en Mella no fa molts dies. Ara, que, com que es tracta d'un xicot que allò que ell diu, per regla general sempre surt a la inversa, precisament ara és quan hi tinc més confiança que el «Reus» tingui un nou local.

Qui sap, Mare de Déu, si aquesta vegada l'endevinarà!

Amb una activitat esbalaidora continuen treballant les brigades de voluntaris a la pista «Robespierre».

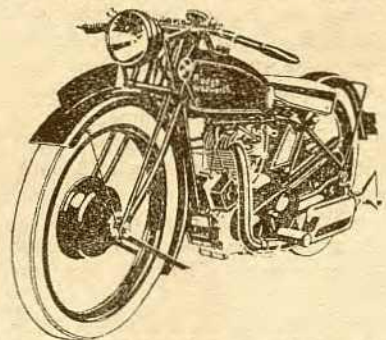
Això sí que és amateurisme pur i digne d'imitar!

Molt bé, nois, molt bé! Rebeu des d'aquestes columnes la meua enhorabona i quedeu tots invitats a «jalincar» faves de la cella negra a la funerala i conill «màcali-mòcali» al terrat de l'Associació de Guatlles Esportives».

Estan a punt de llegir-los l'epístola de Sant Pau els famosos atletes ànima de l'equip «Penya Bartrina», senyor Profaletti, Garrigori i Lorensenti. De moment, queda suspès el partit contra la «Penya Reddis», que va formalitzar-se davant de notari i sota un compromís de desdita de tres quartes de caragols i sis resmes de botifarra forastera de fora Reus.

Quan els joves en qüestió hagin recuperat les forces que en aquests casos es perden, es reprendran els entrenaments a les quadres d'en Ciscots.

RUDGE

3. SUBIRANA : Claris, 75

Estic esgarriat de veure l'increment que ha pres dins la «penya» això del casori i fins em temo que pel que va d'any tots haurem passat la mar.

Venga alegria, que les penes bé prou que vindran.

COET DE PET

DES DE PALAFRUGELL

Després de la retirada vergonyosa del Botiguer erudit i de la desaparició misteriosa de l'Espia suplent, jo, en «Ganyota», faig els possibles perquè els palafrugellencs no restin sense la nota sidralista de la setmana...

I sempre a mitja llum m'agrada maniobrar, puix així a les fosques a tots podré enredar.

A veure, senyors, qui en compra un altre. Sols queden tres romansos i aprofiten-s'hi, puix pels mateixos veuran l'assassinat i mort lenta del «Palafrugell F. C.». Veuran, senyors,

també la manera hàbil d'implantar la dictadura i de fer saltar a les persones que no convenen al cacic d'avui del futbol de Palafrugell.

Sols en resten tres i per ells en pèls i senyals veuran, senyors, que si els socis del «Palafrugell F. C.» no ens sublevem, cantem les veritats i arranquem caretes, el nostre futbol se'n va a passeig i això no pot ésser, puix perquè els senyor Reig, rodejat d'un coro angelical de lloronas que a tot diuen que sí, creguin que el nostre futbol no representa res més que un negoci i s'aparti de la part esportiva, tenim tots el dret, si ells no se'n van, a treure'ls nosaltres, i posar a regir els destins del nostre Club a persones que amb voluntat es cuidin dels interessos morals del nostre Club, puix els materials poden ben bé ocupar menys atenció.

Sabem també que volen matar tots els esports que no siguin el d'ells i amb això... estem al tanto.

Es prega no es trenquin gaire el cap, rumiant qui sóc, puix jo al revés que els altres els diré. Sóc un modest i entusiasta soci del meu club des de fa tres anys. Que el meu seient al camp està enfront als palcos i per més senyes treballa a una fàbrica de suro. Ah! I per sort no tinc de Jefe en Reig, puix si fos així... m'encomanaria a l'Hado dels màrtirs.

GANYOTA

DES DE GRANOLLERS

NOTICIARI ESPIETA

Una de freda i una de calenta. Pel que es veu, els nostres són més fiersos del que ens creïem. A casa reben del carpó i a fora ens posen ben alt, però ben alt, el nostre pavilló; o, si no, per mostra, vegi's els de Mataró, 4 a 1, i a casa «Atlètic de Sabadell» o, i els nostres, 2 al camp dels primers.

Això ja comença a ésser un xic interessant.

Aquell «Gallec Sandunga», que diu que no volia dir res més, ara potser sí que emmudirà i tot serà per quedar una mica bé, ja que el resultat del diumenge no se li devia posar gaire bé, ell que segurament ja es tenia preparat tot un castell de focs d'artifici i obsequiar-nos amb una «brama-da»; però com que a nosaltres els brams d'ase no ens pugen enlloc; tot

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1928

Hipódromo de Casa Antúnez

Domingo, día 29 de abril

SEGUNDA REUNIÓN

Premios: PRAT, EL SIGLO, CATALUÑA, REAL POLO

JOCKEY CLUB, MONTSERRAT (11,750 pesetas)

Se despachan tickets en la Taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

Si és pràctic i elegant no deixarà de visitar-me. He rebut les darreres novetats en Camiseria, Corbateria, Mocadors, Mitjons, Mitjes, Elàstics y Gèneres de punt, QUE REALITZO A PREUS LIMITATS

CAMISERIA J. MERCADER 34, Portaferrixa, 34

el que digui serà inútil, i sols podrem tenir-li un xic de compassió, a l'enssem que resar un parenostre pels que, com ell, van ferrats d'osques.

Segons notícies verídiques i contundents, el porter flamant del nostre equip no és cap sabata; és tot un senyor que es diu i es fa dir Zapata.

Ja va bé; en aquests moments ja ens convenia.

El debut de la «Beya Petita» encara ho pela força bé. Va fer un gol tot sol com un sol. Olé!

El ganxo Pey, des de que se'n ha tornat cantant del cor de «L'Harmònia», es veu que a més d'afinar-se de veu també s'afina de joc. Oh, i justament ara que els crítics deportius forans li diuen «veterano»! Ves qui ho havia de dir que cap a ses velleses ens ho faria millor! Ja aquella vella no es volia morir...

En Corbi no es presentà a Sabadell, i els de Junta, quan se'n donaren compte, no sabien el que els passava. Justament gràcies a ésser tan previsors no duïen cap suplent, i mentre discutien qui fóra la víctima que faria els onze: de si en faràs tu, deia en Manolo al «Quico del Picarol», excusant-se aquest: que si no fos a Sabadell, sí; però i si el veia en Jaumà, se'n riuria que un fabricant d'anís Picarol fes de suplent; després es digué: «El Ros Eixut», l'altre «Taberner», «El Rei dels Embuts», «En Caló», «El Xato», «El Llarg», en Cairó, és a dir, tots menys atinar buscar-ne d'altres més pràctics, fins que, per sort, en trobaren un que anava esmaperdut i que, pel que es veu, ja en sabia una mica, i amb tot això els de Sabadell reien a més no poder, en veure que sobraven directius, perquè en passar per la porta tots deien: a la Junta hi mancaven jugadors; edificat, edificat així, nois, farem, a ben segur, carrera.

L'ESPIETA

DES DE MATARO

LA GUILLADA D'EN COLL

—No ploureu, fills meus, perquè en Coll ens ha fugit—deia el president de l'«Iluro», en un vibrant discurs pronunciat a mitja nit a l'esplanada del cementiri.

Desgraciat de qui, pensant-se ésser

PROVEU L'AMILCAR 8 CV. PROVENÇA, 185

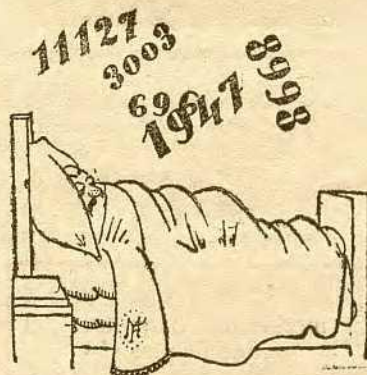
Ciclos FRANCE-ESPAGNE

A
PLAÇOS
i sense
fador

Rambla de
Catalunya,
núm. 125
RENOVA

Concessionari: J. RIPOLL-Rech Condal, 8 i 10

En Dova somniant amb la rifa, per a comprar a la camiseria BELLFORT: Call, 3, 5 i 7, i acompanyar el «Barça» cap a l'Amèrica.

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

CALLIDA MASO ARUMI
1ª FARMACIA
ESPECÍFICS-FARMACIA
D'NADAL A CANAL ETASÍ

un as, no veu que és un as...e, futbolísticament parlant.

La pretensió, maligne microbi que es filtra pel cor de molts futbolistes d'aviuï causa estralls irreparables.

Nosaltres, la Junta, la ciència personificada i escuradora d'aquesta malaltia cruel que anorrea conjunts, estripa plans, malmet projectes, esfondra edificis esportius i atura el caminant en la seva ruta vers aquells punts que amb tant de dalit s'ha proposat arribar, ens creiem impotents per dirigir-vos la paraula, no per claudicació ni per temor a haver faltat, sinó per un sentit de pietat vers l'infeliç que en un moment de *pretensio-nitis* (que així qualifiquem nosaltres, els entesos en aquesta malaltia) ha deixat un buit entre nosaltres, que ni jo ni cap dels meus companys no ens veiem capaços d'omplir, si no és amb la mil vegades benemèrita voluntat del pare-pedag i tapa-goteres Morrell.

Esgarrifa pensar el trist paper que fariem si nosaltres ens deixéssim portar per aquell mai desmentit amor al club i engegats ocupéssim el lloc d'extrem dret del primer equip. Jo, ni amb taxis arribaria a temps. L'Olives, ni damunt de la gar'opa. L'Homs, ni damunt del gos de l'Olives. En Diví, ni que tingués les cames més llargues que quatre dies sense pa, puix, malgrat haver arribat molt amunt, car de totes passades volia ocupar aquest lloc, li vàrem inculcar el microbi de la *reflexionitis* i totes les seves actituds varen ésser aigua calenta.

I els altres companys, qui més qui menys, han hagut de fer alguns dies de llit a causa del disgust; però, ara, gràcies a la visita que els f: en els del botiquí, altres benemèrits que ni deixant-los sense el sou que cobren se'ls pagaria amb escreix els sacrificis que fan, pobrets!, estan convalescents.

Però no és tot això el que us vull dir. Us vull dir, també, que no tenim por del que pot dir el XUT! per mitjà del nostre admirat «Pepet», car és tanta la satisfacció que tenim del compliment del nostre deure, que arrostraríem no esmorzar a les nou i fer-ho a les deu, per tal de defensar-nos pel que poguéssim dir, si el que diguéssim fos en contra de nosaltres.

En Coll ja no existeix per l'«Iluro». En Coll ja no cobra de l'«Iluro». I en Coll ja no és el nostre davanter extrem dret.

Solament penseu sempre que els extrems són dolents, i no tindreu per què queixar-vos d'haver *echado mano*

**NO PERDI EL TEMPS BUSCANT
LO MÉS NOU EN PANYERIA HO TROBARÀ A LA
SASTRERIA SERRA Rambla, cantonada S. Pau**

A MONTSERRAT EN AUTOMOBIL

Si voleu anar a Montserrat disfrutant d'un viatge còmode i alegre, puix es fa sense transbord, procureu-vos seients en el formós auto que tots els dies surt de Barcelona. Plaça de l'Universitat. Hora: les vuit del matí. Els preus són: 8 pessetes anada i 12 anada i tornada. Els encàrrecs pel dia que voleu anar-hi es fan a la Rbla. Catalunya, 52, pral. Telèf. 2200-A

novament del mil vegades tapa-goteres, patentat.

Paciència i resignació. Que les nostres paraules siguin bàlsam que purifiqui vostra ferida i la soldi més fortament que la soldadura autògena emprada per en Torres.

Penseu que us hem abaixat la quota. Penseu que tenim projectes que faran trontollar les esferes, i penseu que al darrera de cada víctima hi brolla un nou planter, que som nosaltres, la vostra Junta, les rels de la qual s'aferran cada vegada amb més força, gràcies a la saba de la vostra adhesió. No ho dubteu, estimats germans, que la florida serà exuberant i els fruits que en collirem, que seran abundosos, seran el merescut premi al desvetllament que pel club i per vosaltres venim tenint una colla d'hommes de totes estatures i edats.

Una ovarió xardorosa dels caragols, cuques de dit, olives, mussols, etcètera, etc., retrunyí per l'espai, acabant de caure un tros de tanca d'anuncis que feia dies que, al compàs del vent, ballava un débil.

PEPET

DES DE MOLLET

D'incògnit, amb el traje de les festes que empestava de càmbora, i el barret de gairell, vaig mirar d'enquibir-me en el departament dels jugadors que anaven a Palamós i amb la mirada sempre fixa a la porta, per tal que el revisador no m'obligués a saltar per la finestra. Atenent-me a la gresca que armaven els jugadors, he procurat recollir el fet que més sobresortí. El primer d'inaugurar fou en Carinyena quan el tren s'aturà a Breda; amb l'estranyesa de tots, descendí del comboi majestuós i amb el semblant d'home que ha voltat món. Com que en aquest poble la rivalitat entre els que fan el servei d'automòbils que condueixen al poble és tan terrible, que per un no-res es mossegarien la melsa l'un de l'altre, féu que, en veure al nostre protagonista que es dirigia vers ells, l'atabalessin d'atencions cada un recomanant que el seu servei era el millor.

—Pugi, pugi! A l'agència «El Rayo», l'hi farem a seixanta cèntims!

—Faci el favor. «La Confiança» el traslladarà a dos ralets!

I així successivament tots els altres, amb l'assistent que l'un l'agafava per la solapa i l'altre pels pantalons; a

ELS ESPORTMEN PRENDEN LIET EL NIÑO

**¡Automobilistes!
¡ULL VIU!**
Els millors Tallers de Reparacions elèctriques amb tot el que és de l'Automòbil
Tallers CABVERA
Provença, 312-Tel. G. 1296

Muntaner, 32 : Barcelona

Bilbao: Jardines, 9; Tel. 2029

DEPORTISTES!

El meravellós bany turc, el podeu pendre al

BANYS ROMANOS

18, Asalto, 18

SOMBRERERIA

ENRIC

CARRER TAPINERÍA, 27
BARCELONA

XAMPANY SANTJORDI

EL MILLOR DE CAVA
BODEGAS CATALANAS
Casp, 115: Telèfon 377 S. P.: BARCELONA

la fi, després que els va deixar dir a tots, i en el precís moment que el tren arrencà, es va desfer d'ells; i pujà novament al cotxe, deixant estupefactes els rivals i maleint-li e's ossos per tota la vida, en mig de les esclatants rialles dels viatgers.

Ficant el nas pels grups que vàrem anar a Palamós, he pogut deduir les següents impressions:

Martisel·la:

—Si no hagués anat amb el cap esquilat, i aquella senyoreta no hagués dit que semblava un casat, potser hauria estat més d'humor.

Camps:

—Visca el futbol que se sap agafar amb broma, i una altra vegada no em facin la guitza amb allò de la desfila!

Garchi:

—Deixa'm posar la cara riallera amb el resultat del «Barça», no fos cas que en «Sandunga» compregués la meua tristesa.

Lluç, el home que nunca rie:

—Mentre pugui anar de suplent, se'n serà sempre un trumfo.

I prou per avui; no fos cas que en Dova m'aturés els peus.

SANDUNGA

DES DE PALAMOS

PALAMOS, o

GIRONA, 1

Amb un temps propi per agafar una bronconeumònia, va celebrar-se aquest partit, que volia ésser una mena de cosa que es diu futbol, puix tant els gironins com els de casa semblava que juguessin a arrencar cebes. L'àrbitre, més d'una vegada es va voler imposar, però no en va treure l'aigua neta, i, avorrit, ho va deixar córrer, creient al que cridava més dels vintidós. Quan els gironins varen marcar el tanto de penal, feia deu minuts que es jugava i per això ningú no va dir res, car el públic està acostumat que els forasters han de marcar primer, i així els de casa es desperten i busquen l'empat; però com que va ésser el contrari, i l'àrbitre no veia els penals però els xiulava, vet aquí que el públic s'estirava els cabells, perquè els gironins havien de tornar a tirar un altre penal, però aquesta vegada

AMB AQUESTA MARCA
es distingeixen las creacions

— CELI —
d'alta qualitat i de moda

CREMA - FIXADOR - ESMALT
POLVORS-AIGUA COLÒNIA-ROM
QUINA-LOCIO-EXTRACTE-ETC.
DEMANI ALS BONS ESTABLIMENTS

Esteban i Nolla, S. L.
Apartat 273 : BARCELONA

GRAN SASTRERIA

"NOVES PANYERIES DE GRACIA"

Confecció esmeradíssima = 10, Salmeron, 10 = Preus reduïts

a fora. Els de casa es mereixien l'empat, i com que en Rosalench, quan no juga al costat d'en Gou i en Ventura és perquè fa d'interior, va voler ésser l'encarregat, però en Teixidor ho va saber i amb una entrada de ganivet el va deixar pel botiquí. Però en Ribera i en Dimas es varen venjar, no deixant tranquil a cap.

Les nostres cròniques d'ara fa quinze dies varen molestar un dirigent que no sabia treure's del cap com podien les seves paraules arribar a les nostres orelles i enterar-nos de la reunió secreta que varen tenir al banc. El director en qüestió se li acudí posar les nostres dobles personalitats a preu, oferint cinc pàfies als que donessin raó de la secta, amb la lloable intenció de fer-nos gastar un capital amb adobs de lampista. Nosaltres, quan ho vàrem saber, vam anar corrents a dir-ho, i el president de la secta, quan ho va saber, se'ns volia vendre pel duro, car, ens va dir que en tindria per fer una nit el «corrido», però la seva dona ho va saber i amb plors li va recomanar: «Mira, S..., no te pierdas, que tienes hijos!» Si no, potser aleshores hauria acabat tot a... (?) Però ens va recomanar que descobríssim, perquè no es capfiqui, que tot allò ho vàrem saber per la cosina germana del nebot de la llevadora de la seva minyona.

SECTA CAPIROT

DES DE SANT BOI

Finis coronat opus, i els millors talls se'ls mengen els dropos (capítol XI, paràgraf V). Això és el que avui ens proposem fer: evitar que els dropos es «jalín» el millor. Abans de reempendre la tasca del futbol, creiem un deure netejar del tot la colla d'«arrossaires» i entrebancs que rodegen el club; volem que, una vegada acabada la desqualificació, tots estiguem disposats a lluitar amb una moral ben elevada. I en l'afer dels literaris hi trobem alguna cosa que deixa molt que desitjar; és clar que, tal vegada, sigui una mica violent atacar els corresponsals, perquè tenen males bromes; però, fillets, en aquest món, tard o d'hora tot arriba, i avui us toca a vosaltres, plomífers estillogràfics. (Preguem que ningú no s'atreveixi a pensar amb un ocell amb això de les plomes).

De què ens serveix tenir tres o quatre dotzenes de redactors que entren al camp, miren de quin cantó ve el vent i se'n van tot corrent, deixant la ressenya perquè cadascú se la faci al seu gust? I fent-ho així, és cert

VIA LAIETANA, 30

ENVIEM GRATUITAMENT EL NOSTRE CATÀLEG ILUSTRAT DEMANI'!

EL MILLOR taller de sastretria que gira els abrics i vestits és LLEONA, 3

CASA SIBECAS
ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU 35 - TELEF 5031 A

TRAJOS A PLAÇOS 5 PESSETES SETMANALS
Sastreria SABOYA
Carme, 44, entresol, 2.ª (enfrent de l'Hospital)

Made blaquess i culle formós si gasteu la famosa **Crema-Tina**

SASTRERIA LLORENS
Panadès, 3

VIVERT Vi natural escumós
Aperitiu i digestiu

CAFE DEL LICEO

Aperitiu i Cocktails i Desdiju-
nls de totes menes

RECENTMENT INAUGURAT

RESTAURANT DEL PARC
BANQUETS ■ Magnífica terrassa a sobre del llag

que ningú no els critica, però com sia que no volem que això duri, i després de la desqualificació mensual no s'hi posen de valent i no veiem unes ressenyes ben llargues per a llegir-les mentre ens ocupem en un treball comunal, escamparem altra vegada que un cert baulista és qui fa d'Adalasnak i que, si no ens enganyen, de resultes d'una topada amb el senyor Lilián i en Cándid (el lesionado eterno), va haver de jeure més de quinze dies; i quant a l'altre, que no faci tant el «caca» per la Federació i el reben els «botones», i que no ensenyi tant el carnet de secretari pel grup «A».

Ens creiem de bon principi que de dropo només ho era el del Mundo, però ens equivocàvem, i avui són tots adjunt l'acaparador de corresponsals i del qual individu creiem que si escrivia era per entrar de Junta.

Així, entesos, minyons: un xic de bona voluntat i ressenyes amunt, que entre vosaltres, els jugadors i la Junta, poguem enredar el que no vingui al camp i fer beure a galet els pobles del voltant. Dropos i que marquin, no ens en falten, i els que vulguin marcar de pase que s'ho afanyin, que de treball no en falta i no és tan difícil com sembla.

Demandes: Manca oficial secretari amateur. Raó, a cal Cosme.

Vendes: «En San Baudilio se vende o alquila una gàbia casi nueva. Razón, «F. C. Santboià», camino del Borio.»

ADALASNAK

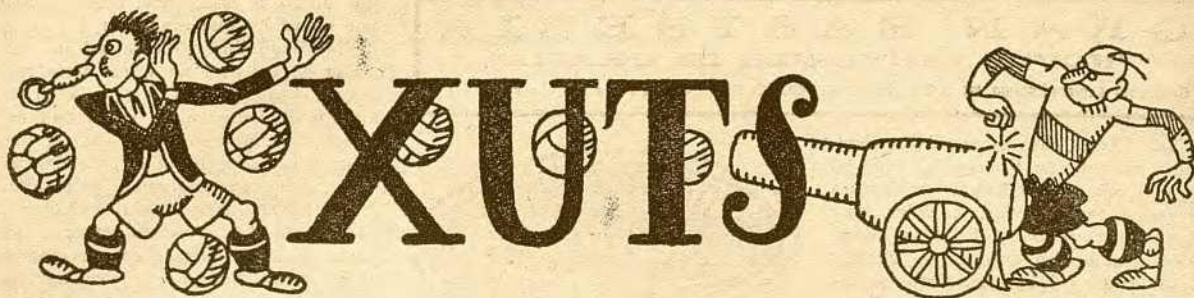
DES D'OLESA DE MONTSERRAT

Els del Poble Nou estaven enfadats perquè l'«Olesa» els havia enviat quatre preixos a la xarxa. Va arribar a tal extrem la seva indignació, que dedicaren tota mena d'elog's a l'àrbitre senyor Mimó. Mirin, senyors del «Poble Nou», que dir «sabata» a un regidor de primera magnitud, els podria portar greus conseqüències!

En Bonaventura se'n va. Sí, senyors, sí: se'n va. Qui ocuparà el seu lloc? El meu ajudant «Bruh-Xob» és l'encarregat d'aquestes investigacions, podent dir des d'ara que els aires són forasters.

Pel mes de maig hi ha en projecte grans partits. De què seran, Conrad? De boxa?

SIR LOVEME

Per culpa dels argentins, tota la setmana el «Barça» va anar de bòlit.

Amb la intenció d'obsequiar-los i fer-los agradable l'estada a la nostra ciutat, la Junta del «Barça» organitzà un dinar al Tibidabo i a les dotze del migdia es presentà amb sis automòbils a l'hotel on s'estatjaven els argentins.

Però vet ací que, davant l'astorament de tots els hongos, els argentins declararen que estaban cansados i que preferían descansar.

En Deop acomiadà els automòbils i cuità a telefonar al Tibidabo dient que el dinar se'l cruspissin ells, car els comensals s'havien declarat batlles de Cork.

Esperem que amb la publicació d'aquest senzill «xut» la llegenda de la cortesia i l'amabilitat dels argentins no serà presa en consideració i no encaparrarà a ningú.

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

El dimarts tingué efecte l'enterrament del pare del notable porter del «Sans» en Miquel Casanoves.

A l'enterrament, que fou una veritable manifestació de dol, hi estava representada la Federació i tots els clubs de futbol.

A en Miquel Casanoves i al seu germà, el nostre més sentit condol.

L'exposició de caricatures d'en Castany a la Sala Parés, que es clausurà el dissabte, ha estat un èxit moral i material que ha sorprès la mateixa empresa.

L'empresa, però, es nega a pagar el sopar.

ESTABLIMENTS

CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS

DIPUTACIO. 202 (entre Aribau i Montaner)
I PASSATGE DEL CREDIT, 517, en el mateix carrer Ferran: Tels. 2230-A i 1999-A, Barcelona

Resulta que s'ha gastat tots els beneficis amb la compra d'un bissoné.

Un dels motius que ha produït la ruptura entre l'«Espanol» i el «Gràcia», és l'actitud d'en Roig,

ACCESSORIS I RECANVIS

PER A

CHEVROLET

CITROEN

FORD

no hi ha casa millor assortida que

“Comercial i Industrial Automòbil Pasqual Sogas”

Diagonal, núms. 394 al 398

(Cantonada a Girona)

Telèfon 2335-G

Condicions i preus especials a

GARATGISTES

XOFERS i

TAXISTES

negant-se a firmar pel club d'en La Riva.

I el diumenge en Roig va jugar amb el permís del seu club, concedit per la seva directiva en acord unànim.

Molt eloqüent!

Entre els dirigents de la nostra natació hi ha maror, perquè no estan conformes amb l'actuació d'un senyor la principal qualitat del qual és la mandra.

Sabem que hi hauran canvis insospitats i facturacions a gran velocitat.

I callem, per no aixecar la llebra!

Continuen les negociacions per al total arranjament per l'ingrés d'en Zamora i en Portas al «Barça».

Hi ha qui assegura que en el partit de selecció que es prepara, «Catalunya-Guipúzcoa», jugarà el tercet barcelonista Zamora-Mas-Portas.

Han estat a Barcelona dos directius de l'«Atlètic», de Bilbao, per gestionar la baixa d'en Sastre.

Malgrat haver-hi treballs per assegurar-se l'èxit, ha fracassat la gestió dels dos directius, degut al rendiment que en els darrers encontres ha donat el jugador eternament pensatiu...

Quan li varen presentar a en Roig la fitxa perquè firmés per l'«Espanol», va dir que no firmaria per cap club "que no fos el «Barça», doncs el seu cosí, en Saneho, ho volia així.

Ves per on, l'Agustinet encara segueix defensant els colors blaugrana com sempre!

Els amateurs Garmendia, Sagarazu i Regueiro cobren mil pàfies per l'encontre del diumenge, amb els gastos apart.

No hi ha com l'amateurisme per treure profit de l'esport...

El dissabte el telèfon del Baül sonà amb insistència.

—Senyor Torrents—cridà el botones—, conferència des de Bilbao.

En Torrents es posà a l'aparell i cridà:

5.000.000 de ptes.

corresponen al premi major del sorteig extraordinari del dia 17 de maig, els quals premis són a la venda en la LOTERIA DE LA SORT, Rambla de les Flors, número 12. DE-CIMS a 100 pessetes

Elegant Style

SASTRERIA

ÚLTIMES
NOVETATS
PRE A ESTIU

HOSPITAL, 117
Telèf. A-3359

—Ola, Lasplazas! Quin temps fa per Gijón?

—Bo! Està una mica núvol, però no serà res.

—Què en saps de l'Ossasuna i l'Sporting?

—Bé! Es allò que es diu...

—Què diuen els italians?

—Psè! Què vols que diguin?

Acabada la interessant conversa que acabem de descriure, en Torrents demanà a la senyoreta del centre:

—N'està segura que he parlat amb Bilbao?

I com que la senyoreta li jurà, en Torrents exclamà:

—Aquest Lasplazas me la fregeix!

L'endemà, però, al Baül hi havia una extensa informació dels preparatius del partit «Espanya-Itàlia», per conferència des de Gijón.

Retallem de *Las Noticias*:

«Organizado por un grupo de entusiastas socios del «Club Deportivo Europa», tuvo lugar en el magnífico salón de fiestas del bar «Las Euras», de la plaza Rius y Taulet, de Gracia, un homenaje de desagravio al dignísimo Consejo directivo del «Europa» y jugadores del primer equipo, por los incidentes recientemente ocurridos, con ocasión de un partido del Campeonato de España. El acto resultó brillantísimo.»

Això és la ressenya del vermut de què parlàvem l'altre dia. Una cosa per l'estil l'han publicat també un grapat de diaris. I si no fos demanar massa, ens agradaria saber quins són aquests *desagravios* que s'havien de reparar.

Perquè, en tot cas, els que es podien agraviar eren els altres.

Telegrama rebut a darrera hora:

«Del 13 al 20 de maig, l'«Espanol» amb en Zamora a la porta jugarà a l'Àfrica del Nord, contra els equips d'Alger, d'Oran i de Bel-Abbès. La *tournee* també es farà cap a les illes Canàries.—*L'espia* número 13.»

No cal dir que després d'aques-

ta nova, que demostra que els nostres espies no dormen mai, sols ens cal felicitar l'esmentat espia, i dir als de l'«Espanol» que no s'ho portin tan callat.

D'un articlellet d'en Sunyol publicat a *La Nau*:

«—On aneu amb aquesta ensenya tan grossa del «Barcelona»?

Usar crema CELI

és ésser doblement formosa

Demanin els productes de perfumeria CELI en els bons establiments

**Esteban i Nolla, S. L.
Apartat, 273 : BARCELONA**

Que potser us l'han feta a mida?

—Encara que us en rieu. Me l'han feta a mida del meu entusiasme i de la meua satisfacció. Vull que tothom ho sàpiga que sóc un dels onze mil!

S'imposen els escuts amb conductora.

Han corregut rumors que en Corrons, porter del «Manresa», de-

butaria amb el «Barça». Per ara, no n'hem sentit dir res més en concret. No obstant, pensin que esperem amb deliri que vingui aquesta ocasió i que ens sigui possible admirar les seves jugades maquiavèliques, sols comparables amb les d'en Casanoves el dia que debutà al «Barça».

O sigui que n'hi haurà per llogar-hi cadires.

El senyor Escofet és aquell senyor de *La Vanguardia* que escriu també a *La Voz* de Madrid. Darrerament hi va escriure una correspondència tan eloqüent, que nosaltres per mostra en reproduïrem un tros.

Diu el senyor Escofet:

«En Barcelona se juegan su modesta ilusión, puesta en los colores del Club favorito, innumerables ciudadanos y ciudadanas que sólo conocen a Samitier por su caricatura. No han visto nunca un partido; pero saben perfectamente todas las reglas del juego y discuten con acaloramiento las jugadas culminantes y la conducta del árbitro. La imaginación popular y las informaciones por radio hacen prodigios.»

Hola, hola! Això fa la mar de gràcia. Però segueixin i *aun verán ustedes cosas más gordas*:

«¿Comprendéis ahora por qué cuando escribo estas líneas se prepara a los vencedores de Irún un recibimiento apoteósico? Esos recibimientos se están repitiendo con tanta frecuencia, que han motivado ya airadas protestas de los pasajeros del rápido de Madrid, obligados a descender en el Apeadero del Paseo de Gracia. Un viajero práctico no toma el tren sin enterarse antes de la localidad donde ha jugado el campeón de Cataluña, si ha ganado y a qué hora debe llegar a Barcelona. Después de un viaje largo, de trece horas, resulta molestísimo, al llegar a la estación de término, esperar una hora más, de pie en el andén, a que se apacigüe la efusión de una multitud delirante que

ESTALVIARÀ DINERS SI ENS COMPRA EL "CORTE" DE TRAJO PER AL SEU VESTIT

Panyeria Anglesa :: Panyeries Salmerón

5, Rambla Centre, 5

13, Carrer Salmerón, 13

de la Cooperativa de Fabricants de Sabadell

Marca registrada

SASTRERIA LA EUROPEA

Boliguda Portol de l'Angel, 6 - Plaça Santa Anna, 24
Tel. 3358-A

Acaba de rebre les novetats de la temporada en panyeria anglesa i del país

Els trajes que surten d'aquesta casa criden l'atenció per la seva bona confecció

tremola banderas y lanza al aire hurras estentóreas y detonantes cohetes.»

D'en «Correcuita» comentant el triomf blau-grana enfront del «R. Oviedo»:

«En el Barcelona hi hagué una línia, la d'atac, l'actuació de la qual no creiem que pugui ésser superada per cap altra formació. Tota la gama del futbol intel·ligent, pràctic i preciosista alhora la brindà la davantera barcelonista amb tots els primors, de cosa acabada, perfecta, definitiva. Es quelcom sorprenent, impressionant, que delecta i entusiasma, que enardeix i emociona, que insensiblement, irresistiblement aixeca el públic i l'aboca a l'entusiasme delirant i li arrenca l'aplaudiment unànim, sec, com un crit d'admiració i de triomf.»

Això és pirotècnica literària i el demés són trons, vatua el cap d'un anyell esqueixat i rebentat!

Els del «Barça», desitjant reforçar l'equip el dia dels argentins, i amb el ferm desig de suplir els seleccionats, varen encomanar a Irún la tramesa de tres o quatre senyors per fer companyia a en Sastre. Com és natural i tenint en compte que els d'Irún podien molt bé anar per les seves, decidiren deixar-n'hi un d'aquí perquè el noi no es trobés tan sol.

I amb aquest fi hi deixaren l'A-rocha, el disident de la penya «Els Tres».

Si això no és política, ni mai.

Denunciem els senyors Domènech, Deop, Roura, Forn, etcètera, que el divendres passat s'estaven a quarts d'onze de la nit prenent una consumació a un cafè de la plaça de Catalunya.

Es a dir, que a quarts d'onze, oi? I aquest és l'exemple que s'ha de donar als jugadors en vigílies dels partits finals del Campionat d'Espanya?

Si es tractés d'en Dombi i en

Coma, la destitució seria cosa de pocs moments.

Hi ha un cambrer que es diu Sabartés, que paga dinars i sopars a dojo quan el «Barça» guanya.

Això ho diem perquè sabem de

RESTAURANT PATRIA BANQUETS

Sepúlveda (xanfrà a Muntaner)
Telèfon 2044-A

tres senyors que celebraren una bacanal pagant l'esmentat cambrer.

Si això no són entusiastes, ni mai.

En Martínez va arribar al baidador. En Sabater Rosich va dir

en veu alta apartant a la gent:

—Deixeu-me saludar els amics.

I en Martínez, que deu estar acostumat a casos semblants, va deixar anar un «buenas» tan sec que va tallar l'abraçada que iniciava en Sabater.

LA LOTERIA DE LA SORT

Es indispensable que la sort no es cansa mai d'afavorir a l'Administració de Loteries núm. 12, que don Miquel Valdés té al seu càrrec a la Rambla de les Flors, núm. 12, puix també en l'últim sorteig ha venut la segona sèrie del bitllet número 7.417, agraciats amb el Tercer Premi de pessetes 35.000, les seves corresponents aproximacions i vint bitllets de la centena del mateix premi.

En Gonzalo Giménez, del «C. N. B.», s'ha enterat que probablement en water-polo no s'anirà a les Olimpíades. I des que sap això que no s'entrena.

En conjunt, però, tots els entrenaments preolímpics són una olla. Els únics que mereixen un premi per la seva perseverància i conseqüència són en Majo, en Sabata i en Valdés. Es a dir, com sempre, els que no hi han anat mai, tenen més ganes d'anar-hi... i probablement es quedaran.

Val a dir, però, que Mr. Tompson, l'entrenador, s'ho pren tan poc seriosament com els seus deixebles.

En Viroll-lla va fer un interviu a en Martínez i el va publicar a tres diaris: *La Noche*, *El Sol* i *Excelsior*. A *La Noche* deia que l'havia fet a Madrid, a *El Sol* deia que a Reus i a l'*Excelsior*, en el tren venint de Reus a Barcelona.

S'ha demostrat que l'havia fet a Reus. I ho propalem perquè en vista de les «gòfies» d'en Viroll-lla i les seves contradiccions, molts creien que totes tres devien ésser inventades.

I no voldríem que la seva formalitat quedés malparada.

Restaurant SERRA LES PLANES PREUS MODERATS

Deliciós clima a 20 minuts de Barcelona. SALONETS particulars rodejats de frondosos pins. Gran menjador propi per a BANQUETS, capaç per a més de 200 coberts. MÚSICA. Gran TERRASSA. COBERTS des de 6 pessetes. CARTA. REFRESCOS i cameradíssim tracte. TREN cada 20 minuts. Esplèndida carretera per a automòbils fins a la mateixa TERRASSA DEL RESTAURANT. TELEFON NUMERO 6373-6

J. DIAZ SASTRE

Te a disposició de la seva
clientela i públic en general
les últimes novetats del país
:: per a primavera i estiu ::

ARAGÓ, 261, entresol, 2.
al costat del Passeig de Gràcia

El senyor Domènech, el de la barba mascota, directiu del «Barça» i ex-regidor radical, deia el dia de l'«Viedo» a Les Corts:

«Sí, el diumenge ens reforçaran l'equip en Regueiro i en Saracho.»

Algú que mereixeria ésser del XUT!, li va dir:

—I no arbitraré en Sagarzazu?

Els argentins són molt primmirats.

El «Barcelona» els va convidar a pujar a Montserrat i no varen voler anar-hi perquè creien que el canvi de clima els podia ésser perjudicial.

Ara atribueixen la derrota a haver pujat al Tibidabo.

Com a veritables internacionals, els argentins també tenen les seves divergències. Entre els jugadors hi ha mar de fons perquè diuen que els directius no fan jugar els millors.

Però qui està més enfadat és l'entrenador, senyor Logo.

La Comissió organitzadora del banquet homenatge a en Kaiser, que es celebrarà el dia 2 de maig al restaurant «Pàtria», ens prega que escampem que els «tikets» seran de 12 pessetes i es vendran al taulell de l'«Esquerra Bar».

Ja està escampat.

Vostès no ignoren que l'«Iluro» de Mataró per Pasqua va jugar un partit amb aquells cèlebres anglesos de marina.

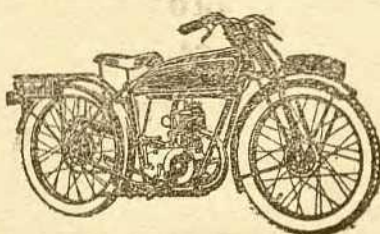
FRICOT PER A DESPRES DEL AFEITAT ES LO MILLOR

El que ignoren és que la Junta per obsequiar-los no trobà en tot Mataró una confiteria que li fés una plata de dolços. Per fi, després de molts precs, l'amo d'una confiteria es va enternir i accedí amb la condició que si en entrar el bailet amb la plata de dolços i el xampany al camp, no li satisfien l'import a la taquilla, se'ls entornaria i no hi hauria «dunch».

Afortunadament, a taquilla s'havia recollit el suficient, i els marins anglesos foren obsequiats.

La Junta, previsor, pel que hagués pogut succeir, ja tenia preparat un «dunch» a base de caucets i cantis d'aigua.

No trigarem gaires dies en veure en Llorens jugant al reserva.

Motocicletes PEUGEOT

Models des de 600 ptes.

Rbla. Catalunya, 35 : Barcelona

Un espia misteriós, però ben informat, ens ho ha comunicat preguntant-nos la més absoluta indiscreció.

Nosaltres, satisfets d'haver encertat un altre pressentiment, ens alegrem que la solució hagi estat harmònica i posada a la raó.

A la majoria de curiosos els sorprengué que a l'enterrament del pare d'en Zamora hi anessin tants senyors amb hongo.

A nosaltres, però, no ens sorprengué.

Feien mèrits!

A en Florença, com a present de noces, nosaltres li oferim aquest retall de *Crítica*, diari de Buenos Aires, que figura al peu d'una fotografia:

LA MIBBORBET
EL NIÑO

CICLES : ACCE-
SORIS : ESPORTS

A. SANROMA
BALMES, 62
TELÉFON 1445-A
Barcelona

«No sólo practican los arqueros españoles el ejercicio de la vista y el estilo, condiciones esenciales, sin duda alguna, sino también el atletismo. El arquero Florença del «Europa», de Barcelona, se nos muestra ejecutando un precioso salto en tanto que se posesiona de la pelota en forma segura y con estilo impecable.»

Si l'arriben a veure el dia del «Pàtria», estem segurs que els de *Crítica* haurien rectificat.

El germà d'en Sastre, disposat a seguir la carrera de futbolista professional, ha deixat de formar part dels «puros» de Sant Boi i el diumenge passat debutà al «Manresa».

Li desitgem felicitades sin cuento i que aviat pugui tallar el cupó.

Els organitzadors del banquet a en Kaiser han pregat a en Piera que per poc que se'n pugui estar, no hi assisteixi, o bé que si hi assisteix no ocupi cap extrem de la taula.

Temen que l'homenatjat, en veure en Piera a l'extrem, s'excités i el tee acabés com el Rosari de l'Aurora.

Com que la lluita per l'existència diuen que tot ho perdona, hi ha un club al qual, oblidant el seu historial, se li ha negat el que fos un dels quatre que haurien format la primera divisió professional del futbol català, que està decidit en justa venjança a parlar de coses brutes de certs clubs

MOTOCICLETES

B.S.A

CONCESSIONARIS

BAZARO I LOPEZ

Rambla Catalunya, 104 i 111 : BARCELONA

SPORTMEN!!
15, Carrer de

PANYERIA PÉREZ
Té les últimes novetats de la temporada
1' Hospital, 17

y de certs directius, per tal d'aconseguir que s'ensorri també els que amb ell volen ensorrar-lo.

A tal fi, a la pròxima Assemblea de Clubs de Futbol de Catalunya, parlarà de compromisos firmats per dos clubs obligant-se a afiluar en certs partits, de satisfaccions rebudes i per qui, de quantes n'han arribat a la caixa del club que es venia, i fins de certes falsificacions de taquillatge. Ens asseguren que a més de noms, hi ha inclús fotografies dels documents per a millor demostrar-ho.

Si això és veritat!! Ai, Mare

Perboromentol Gran dentífric i desinfectant. — Higien i blanor de les dents

de Déu, quin mer...cat de verdures!!

Des que els del Regional varen decretar l'expulsió dels del Provincial, de la llotja federativa, que el «Barça», amb un excés d'atenció, va enviar-los quatre tribunes per evitar-los que seguessin a terra.

Però pel que es veu, n'hi ha que malgrat anar de favor a presenciar els encontres, encara es creuen ésser els amos, com ho demostra el següent fet.

El sots-delegat del «Santboià», no podent aprofitar la tribuna corresponent, va fer-ne present a un company de club, el qual va fer acte de presència a Les Corts al costat dels Berraondo, Roura i Vilaseca, i quina no seria la sorpresa dels esmentats en veure que un desconocido feia ús de la tribuna.

Res, que es varen avalotar tant, que el soci del «Santboià» va optar per deixar-los, perquè crides-sin tant com volguessin, estant ell força lluny.

Molt bonic i molt federatiu!

Entre que en Roca no va per la Federació i simpatitza amb els del *antiguo régimen* del seu club, sembla que els del «Gràcia» pensen fer un canvi de delegat.

I com és de suposar, en tenir de cercar un home que els ajudi a navegar pel mar federatiu, els graciencs no poden pensar en al-

tre que en el popular Espunya, que tant havia figurat en les bones èpoques del maquiavelisme...

Sabem de bona tinta que el «Barça» està disposat a renovar el contracte amb en Plattko, que fineix dintre de poc.

I si no hi està disposat, també haurà de renovar-lo, perquè sembla que ja hi ha hagut indicacions en aquest sentit.

I no és qüestió de tornar-se a enfadar amb en Plattko!

Mentre els de l'«Espanol» s'entesten en dir que en Zamora no els marxará, els del «Barça» fan muts i segueixen treballant.

I ara ja no volen en Zamora solament, sinó en Zamora i en Portas.

I que les negociacions van per molt bon camí!

Entre els de l'«Espanol» i els del «Gràcia» ja hi ha hagut una ruptura definitiva, per mor de don Genaro, que s'ha cansat de donar satisfaccions.

De totes maneres, l'aventura del «Gràcia» li ha costat unes quinze mil...

SASTRERIA
LA GRAN MODA
PER A
CABALLER
SENYORA I NEN
4 Rambla de les Flors 4

Com que l'Abril fa un grapat de dies que no se'l veu per enlloc, en Massoni ha tingut que sortir del cau i a fer bona cara a uns i a altres.

No fos cas que a l'ampliació de la lliga deampions, prescindissin de l'«Europa», per incloure-hi el «Sans», que tot podria és-

ser, ja que tots els federatius «hongiistes» s'han fet socis del club d'en Guixà.

Ves per on, l'Abril, que ho des- enredava tot, ho ha enredat tot aquesta vegada!

El terrorífic Guixà, una volta més s'ha fet digne de la seva fama.

Celebra una assemblea i fa nomenar president en Roig i al cap d'uns quants dies, com que no fila dret, el fa saltar. Reuneix una altra assemblea, mentre ell fa de president interí i imposa com a president en Piera...

I després, encara diuen de l'activitat dels generals mexicans, posant i treient presidents.

Bebedors de xampany : proveu el VIVERT

L' hora del correu

El nano negre.—La seva llargada ens priva d'enquibir-lo. Sigui breu i condensat i ens entendrem.

E. B.—N'hem vist més de la meitat imprès, la qual cosa ens permet recomanar-li que no passi ànsia.

Xarrac.—El seu dibuix no pertany a l'escola de Goya. Pertany a l'escola de pàrvuls, i encara!

Anton.—En casos desesperats com el de vostè, hi ha qui es decideix per l'arsenic i altres per l'estrícina. Tot, menys la literatura.

I. S. S.—Ens ha atrapat en un moment de debilitat i ho publicarem. I és que a mida que posem anys ens tornem sentimentals.

Homo Llauna:

Extrañose un asaura de ver que aquí en Barcelona el más indecente mona hacia literatura.

Ara imaginin el que hauria succeït si hagués vist que tots els que feien literatura enviaven articles a les revistes i no hi havia prou coves per contenir-los!

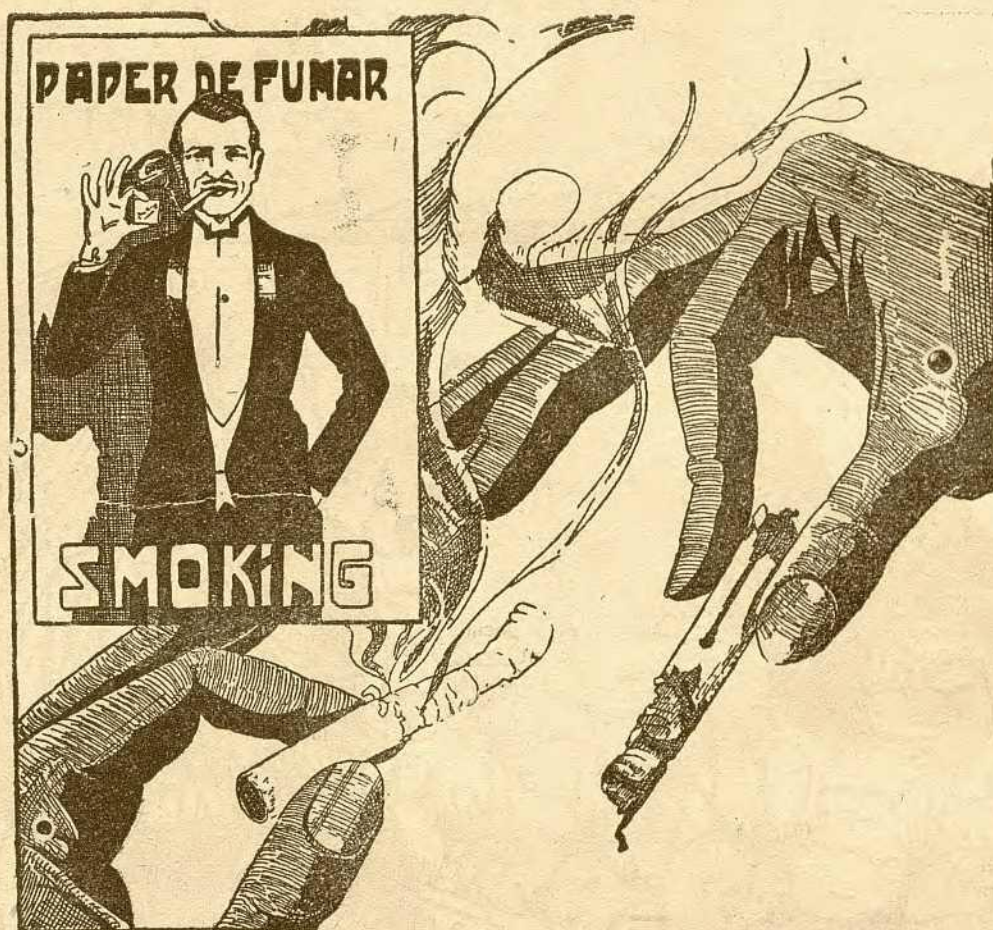
Moltonet.—Quanta llana, Senyor!

M. G. (Granollers), *Pere S.*, *Xurús*, *El noi petit*, *D. N. D.* i *Flama Roja.*—Amb la unanimitat que caracteritza les nostres decisions, hem acordat enviar al cove els treballs que han tingut la barra d'enviar-nos.

Imp. COSTA: Asalto, 45.—Barcelona

RESTAURANT ROYAL
EL MÉS ELEGANT DE BARCELONA

Tots els dies en els tes i sopars, exhibició de balls moderns pels professors PASTRAT i MOLINS

Es un inconvenient una cigarreta **que es consumeixi amb rapidesa**, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

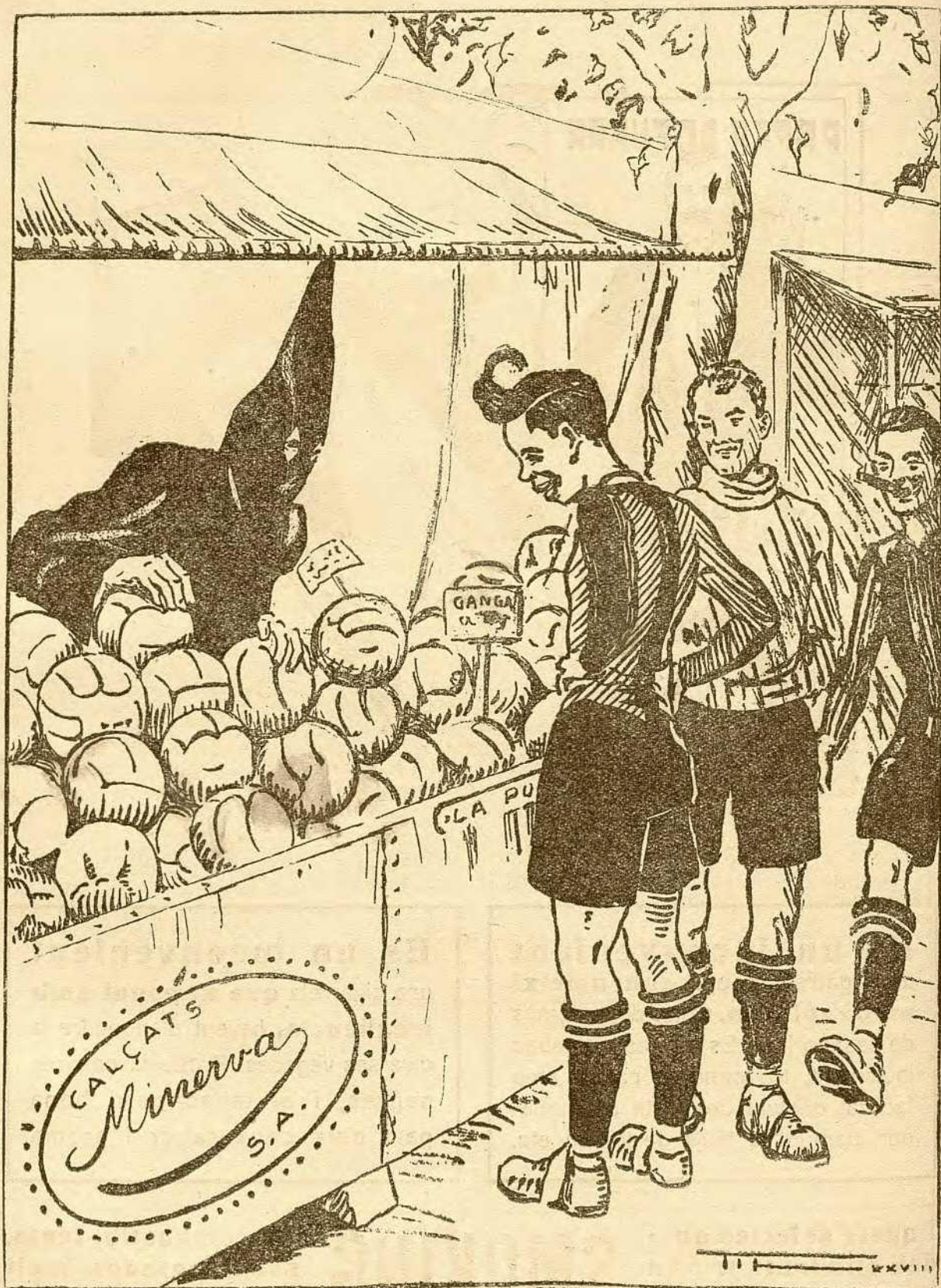
Es un inconvenient una cigarreta **que s'apagui amb freqüència**, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma

Aquets defectes **que** den eliminats emprant el **paper de fumar**

SMOKING

de **combustió lenta**, **sabor agradós**, molt **resistent i fi**. Es per

aquestes raons que ha estat el més ben acollit pels fumadors intel·ligents

—VOL FER EL FAVOR DE DONAR-ME EL CAMPIONAT.
 —HOME! ENCARA NO ES HORA!
 —BE SI PERO AMB ELS GOLS QUE TENIM JA ENS EL PODRIA AVENSAR